Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه

ناول... د شمشير په تيارو کي
ليکوال.. نيک محمد بارک
د کتابونو او ناولونو په لړ کي 11
کال.. 1403/5/30
د نظر او اړتيا په صـــورت کي د ليکوال ســـره پـه تمـاس کي
سی...................................... 0702110371

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال خبرې

د لایزال الله جل جلاله په پاک او سپېڅلي نامه

ټولو ګرانو لوستونکو ته یو وار بیا ښه راغلاست وایم

الله جل جلاله دي وکړي چي د تیرو ناولونو او کتابونو پځیر مو دا ناول هم د خوښې وړ وګرځي او زموږ هغه ستړیاوي او زحمتونه چي ددې ناول په لیکلو کي مو ستاسو مینوالو لپاره ګاللي دي بې ځایه ولاړې نسي.

د نورو ناولونو پځیر مي دا ناول هم په څه دیقت او فکر درته لیکلی دی خو بیا هم انسان عاجزه دی که مو کومه نیمګړتیا تر سترګو سوه د اصلاح لپاره یي راسره د واتساف پیغام له لاري شریکه کړی تر څو په نوې ناولونو کي یي اصلاح او د بیا تکرار څخه مخنیوی وسي.

په درنښت

نیک محمد بارک

(c) ketabton.com: The Digital Library

*

ټول محصـــلين پـه حيرانتيـا د غونډو تالار ته روان وه د هيواد نور لوړ پوړي چارواکي هم راتلل او د غونډو تالار ته يي ځان رسـوئ، يو محصل چي ناخبره وو وويل: دا اوس څه خبره ده چي نن دومره زيات رش دی او ټول د غونډو تالار ته روان دي؟

بل محصـل وويل: ته نه يي خبر ياره نن د شـمشـير په تيارو کي د ناول ليکواله خپل کتاب او د سترګو ليدلي حقيقتونه پر سټيج بيانوي.

محصل وويل: ښه دا خبره ده هو رښتيا هم د هغې ناول ډير مشهوره هم سـو او ځينو نه منل چي ددې ناول کيسـه دي حقيقت وي ليکواله خو وايي چي دا حقيقي کيسه ده.

بل محصـل وويل: تاسـو راځئ نن هغه خپله ټوله کيسـه پر سـټيج کوي.

کله چي د غونډو تالار ډک سو نو ځني محصلين د تالار په زينو کي کښـينسـتل او ځني ودريدل ټول د شـمشـير په تيارو کي د ناول د ليکوالې راتلو ته په تمه سول چي تر څو شيبو وروسته هغه د سټيج پر دروازه راننوتـل، د هغې پـه ليدو پـه تـالار کي ټولو ګـډونوالو چکچکې کړې او هغې ته يي ښـه راغلاسـت ووايه، ويناوال وويل: دوسـتانو ښـه راغلاسـت درته وايو لکه څنګه چي تاسـو خبر ياسـت چي د شمشير په تيارو کي ناول چي يو ډيره جالبه کيسه لري او په ډير لږ وخـت کي يي پـه زرګونو ويونکي پيدا کړل ددې نـاول ځني ويونکي انتقاد کوي چي دا يو د ځانه جوړه سـوې کيسـه ده حقيقت نلرې خو ليکواله صاحبه وايي چي دا حقيقت دی او هغه دا هم وايي چي هغه ددې کيسـې د رښـتيا ثابتولو لپاره ثبوت هم لرې خو نه يي غوښـــتل چي ثابت يي کړې چي بيا د پوهنتون د ريس لخوا د هغې کورنۍ ته پيشـنهاد وسـو ځکه ريس صـاحب ته هم د چارواکو لخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیشنهادونه سوې وه چي د هغې کورنۍ په دې راضي کړې چي هغه خپله کیسه خپله وکړې او دا ثابته کړې چي د هغې ناول ربښتینی دی چي بیا لیکوالې صاحبې او د هغې کورنۍ دا پیشنهاد ومنئ او نن د دوی په پار غونډه جوړه سوېده نو اغلې لیکوالې صاحبي ته بلنه ورکوو چي د ستېج مخته راسې او خپل ناول موږ ته په خپله خوله واوروي.

لیکواله ولاړه سوه او د ستېج پر خوا روانه سول د هغې لپاره د مائک مخته چوکۍ کښېښول سول بیا هغه پر کښېنستل، د هغې د سترګو معلومیدل چي ژړلې یي دي تر څو شیبو وروسته هغې په ژړغونې ږغ وویل: هر څه غواړم هیر یي کړم خو بیا ځانته ووایم کله یي هیرولای سم چي د هغه یادونه راسره هر ساعت او هره دقیقه مل وي فکر نکوم چي زموږ دې یوه ورځ هم تیره وي په داسي حال کي چي ددې کیسې صرف یونیم کال کیږي خو بیلتون یي دومره بیا سخت سي چي یوه ورځ راباندې کال سي او هغه ته د انتظار دقیقې ساعتونه ورځې میاشتې حسابم د نن څخه تقریباً یونیم کال مخکي....

ټولو محصیلینو د ادبیاتو د پوهنځۍ د تاریخ د څانګې څخه د اخیرې سمسټرد پای ته رسیدو د فراغت مراسم لمانځل او د خوښیو په دې جشن کي یي خنداوي او مجلسونه کول او یو او بل ته یي مبارکۍ سره ورکولې. کله چي مراسم پای ته رسیدل نو استاذ غوښتل چي اداري ته ولاړ سي، کله چي هغه اداري ته پر لارې وو نو هیله ور پسي روانه سول غوښتل یي استاذ ته خپل د منوګراف موضوعوي ور ښکاره کړې، کله چي استاذ ته ورسیدل نو هغه ته یي وویل: وبخښه استاذه!

استاذ وویل: مهرباني هیلې څه خبره ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلۍ استاذ ته کاغذ ونیوئ بیا یي وویل: اســتاذه ما دا موضــوعوي انتخاب کړیدي ته یي وګوره چي پر کومي موضـــوع منوګراف او معلومات راټول کړم؟

استاذ چي کله وکتل نو تر څو شیبو وروسته یي هیلۍ ته وویل: دننه راسه اداري ته!

کله چي هیله د اســتاذ ســره دننه اداري ته ولاړل نو تر څو شــیبو وروسته استاذ وویل: هیلۍ زه تاته یو موضوع درکوم د نمرو سره چي ټاپ به یي درکړم ترڅنګ به ستا نوم تر کلونو کلونو ځلیږي او یادیږي به.

هیلۍ وویل: څنګه موضوع ده استاذه زه به کوښښ پر وکړم؟

استاذ وویل: موضوع سخته هم ده او دلچسپه هم ده اووووو!

هیلۍ وویل: او څه؟

استاذ وویل: او خطرناکه هم.

هیلۍ وویل: څنګه خطرناکه؟

استاذ وویل: کیدای سي ستا ژوند ته کوم خطر پیښ سي.

هیلۍ وویل: استاذه ستا په خبرو پوه نسوم؟

استاذ ولاړ سو او یو کتاب یي راواخیستئ هغه یي خلاص کړ بیا یي د هغه لمنځه یو عکس راوایستئ هیلۍ ته یي وویل: په دا غره کي دا لوی سوری غوندې غار وینې؟

هیلۍ وویل: هو.

استاذ وویل: دا شمشیر غار دی چي ستاسو د افغانستان په کندهار ولایت کي موقعیت لري زه غواړم ته د شمشیر غار په اړه دقیق او

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوره معلومات راټول کړي ستا پلار شاید هلته دوستان ولري هغه یو وخت یادونه راته کړې وه.

هیلې وویل: نو په دې کې د خطر کومه خبره ده؟

استاذ اوږده ساه واخیستل بیا یې وویل: داسې ویل کیږي چې دا غار د پیریانو مرکز دی.

هیله په خندا سوه بیا یې وویل: استاذه تاسو هم په دې خرافاتو او اوازو باور کوئ؟

استاذ وویل: زه باور نکوم بلکې شکمن یم پکښې چې دا اوس حقیقت لري که نه ځکه تر اوسه ددې غار پای ته هیڅوک نه دي ورغلي تر داسې حده پورې چې امریکایې ځواکونه چې په کندهار کې یې لویې پوځې اډې درلودې او زیاتره وخت یې د تاریخې ځایو په څیړنو کې تیروئ چې هر ځومره وسایل یې هم درلودل بیا یې هم ونسوای کولای چې ددې غار حقیقت معلوم کړې او څیړنې پکښې وکړي.

هیلې وویل: نو زه به ځنګه معلومات راټول کړم چې هغو د دومره امکاناتو سره سره هم ونسوای کولای چې ددې ځای حقیقت معلوم کړې؟

استاذ وویل: په تاریخې ځایونو کله کله تر څیړونکو ډیر هغه ځوک معلومات لري چې ددې ساحې په شاوخوا کې اوسیږي ته به هلته ځې او د کلي د خلکو ځخه به معلومات ټولوې زه تاته شمشیر غار ته د دننه ورتلو اجازه نه درکوم.

هیلې وویل: سمده استاذه زه اماده یم.

استاذ وویل: اول دي د مور او پلار سره مشوره وکه وروسته فیصله وکه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلۍ وویل: سمده استاذه زه به ماښام ان شاءالله ورته ووایم بیابه سباته خبر درکړم.

وروسته هیلۍ د استاذ څخه خدای په امانی واخیستئ او د خپلو ملګرو سره یي مشوره وکړه، هغو ډیره تشویق کړه او د پوره نمرو هیله یي هم ورکړل، کله چي یي ماښام پلار راغلی نو هیلۍ پر سترخوان ورته وویل: بابا زه غواړم کندهار ته ولاړه سم.

پلار یي په حیرانتیا وویل: څه؟!

هیلۍ وویل: استاذ د منوګراف موضوع راکړیده چي باید زه د شمشیر غار په نامه پر یو ځای معلومات راټول کړم.

پلار یي وویل: ته په سد کي یي چي دا څه وایي او پوهیږې چي هغه ځای څومره خطرناکه دی؟

هیلۍ وویل: بابا زه دننه غار ته نه ورځم د کلیوالو څخه پوښتني کوم د هغو څخه معلومات راټولوم او دا پیریان او بلاوي دا ټول مازي اوازې دي نور هیڅ نسته.

پلار یي وویل: اوازې ندي بلکي حقیقت لري بي عقلۍ زه خپله هلته تللی وم کوچنیوالي کي سخت بېرونکی ځای دی تر اوسه هلته هیڅوک دننه نه دې ورغلي.

هیلۍ وویل: بابا ته خو پوهیږې چي هغه ستا د نیکه جان د زیږیدو ځای دی زه غواړم د نیکه جان یادونه هم هلته محسوس کړم او لیدنه تري وکړم هیله کوم بابا ماته اجازه راکړه.

پلار یي د ډوډۍ څخه ولاړ سو په غوسه یي وویل: زه هیڅکله تاته اجازه نه درکوم چي هلته ولاړه سې.

هیلۍ وویل: بابا!

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو پلار يي د ســـــترخوان څخه ولاړئ او څه يي ونه ويل، کله چي سـهار سـو د هيلې د پلار وظيفې ته د تلو وخت يو سـاعت پاته وو چي هيلې خپل مور ته چي د ناشـــتې په خوړلو ور ســـره اخته وه وويل: مور ته بابا ته ووايه چي ماته اجازه راکړي.

مور يي وويل: زه نسم ورته ويلای هغه ډير په غوسه دی.

هيلې وويل: مور ورته ووايه نو هيله کوم بابا ستا خبره مني.

مور يي وويل: هغه پريږده زه اجازه نه درکوم چي ولاړه سې.

هيلې په ژړغوني ږغ وويل: سمده نه ځم.

هيلې دا وويل او د ناشـتې خوړلو څخه ولاړه سـوه، پلار يي وليدل چي هغې څـه ونـه خوړل او پـه ژړا ولاړه، پلار يي مور تـه وويـل: څه وسوه؟

د هيلې مور وويل: وايي چي بابا ته ووايه چي ماته اجازه راکړې ما ورته وويل چي هغه پريږده زه اجازه نه درکوم چي ولاړه سې.

د هيلې پلار وويل: نه پوهيږم په دې انجلۍ څه وسوه؟

تر څو شـــيبو وروســـتـه يي بيـا خپلي ميرمني ته وويل: يو څه يي وخوړل؟

ميرمني يي وويل: يا هيڅ يي نه وخوړل.

د هيلې پلار خدمتګارې ته وويل: واخله دا ناشته د هغې اطاق ته ور وړه!

خدمتګارې ناشته د هيلې اطاق ته ور وړل خو هيلې بيرته ور جواب کړل چي زه يي نه خورم، خدمتګارې ناشـــته بيرته د هيلې د اطاق څخه را وايستل او پر سترخوان يي کښـيښـول، د هيلې پلار وويل: ولي دي بيرته راوړل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدمتګارې وویل: هغې ویل زه یي نخورم بیرته یي وېسه.

د هیلې پلار ډېر پریشانه سو تر څو شېبو وروسته د دفتر پر طرف روان سو هلته هم پریشانه وو بیا یي تلیفون راواخیستی او د هیلې استاذ ته یي زنګ ووهلی کله چي هغه تلیفون اوکې کړ تر روغبړ وروسته د هیلې پلار هغه ته ټوله کیسه وکړه بیا استاذ وویل: پوهیږم چي هغه ځای خطرناکه دی خو ما هیلې ته داسي ندي ویلي چي ته شمشیر غار ته دننه ورسه ما خو صرف ورته وویل چي ته د شاوخوا کلیو د خلکو څخه معلومات راټول کړه.

تر څه نورو خبرو اترو وروسته د هیلې پلار وویل: خیر زه به فکر پر وکړم.

د هیلې پلار چي کله تلیفون کښېښوئ نو تر څو شیبو فکر وروسته یي بیرته تلیفون راپورته کړ او خپل د سوداګرۍ شریک ته یي زنګ ور ووهلئ، کله چي هغه تلیفون اوکې کړ نو د هیلې پلار تر روغبړ وروسته ورته وویل: اجمله ستاسو کور په کندهار کي په کوم ځای کي دی؟

اجمل وویل: په عینو مېنې ښارګوټي کي دی.

د هیلې پلار وویل: او دا شمشیر غار خو زما هیر دی چي په کومه ساحه کي وو د کندهار؟

اجمل وویل: ولي خیر دی فرشاده څه خبره ده شمشیر غار څه په کوې؟

د هیلې پلار ورته ټوله کیسه وکړه بیا یي ورته وویل: نو اوس هغې ضد نیولی دی چي حتماً ځم او ته خو پوهیږې چي زما همدا یوه لور ده زیاته راباندې ګرانه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجمل وویل: فرشـــاده ســـتا لور زما لور ده د خپلې لور څخه به هم زیات پام پر هغې کوم راوایستوه هیڅ خبره نه ده بې غمه اوسه زما کور خو ښـار کې دی او شـمشیر غار د کندهار په پنجوایې ولسوالۍ کې دی او خوشـبختانه زما مشـر ورور هلته شـمشـیر غار ته نیږدې اوسیږي هغه به ان شاءالله ټول معلومات ورکړې.

د هیلې پلار د اجمل څخـه مننـه وکړه بیا یې خدای په امانی ســـره واخیستی او تلیفون یې بند کړ کله چې ماښـام فرشـاد کور ته ولاړئ نو خپلې میرمنې ته یې وویل: څنګه ســو اغلې یو شـــی وخوړئ که یا؟

میرمنې یې وویل: یا ټوله ورځ د اطاقه نه ده راوتلې زما ســـره یې هم خبرې نـکولې.

فرشاد وویل: کندهار کې زما یو شریک دی ما نن د هغه سره په دې اړه خبرې وکړې هغـه ډاډ راکړ چې زه یې خـدمـت کې یم د خپلې لور پځیر به پام پر کوم نو ما هم پریکړه وکړه چې اجازه ورکم چې ولاړه سې ستا خوښه ده؟

میرمنې یې وویل: هو چې ستاسو هر څنګه خوښه یې.

فرشاد وویل: ورسه هغې ته ووایه چې ولاړه دې سي.

کله چې د هیلې مور هغې ته د اجازې وویل نو هغه ډیره خوشـــحاله ســـوه بیا یې غوښـــتل چې د پلار څخه مننه وکړې نو ځکه بام ته د هغه سره د خبرو لپاره ور پورته سول، خو کله چې هلته ورغله نو وېلیـدل چې پلار یې ژړل، هیلـه هغـه تـه ورغلـه او تر څنـګ یې ودریدل ویویل: بابا ته ژاړې؟

پلار یې سـترګې د اوښـکو څخه پاکې کړې بیا یې وویل: یا هغه مې داغسې سترګو کې یو شی ولویدئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلې وویل: بابا زه کوچنۍ نه یم چې پر ځان پام نسم کولای خو که بیا هم ستا او د مور نه یې خوښه زه نه ځم بابا ما ته ستا او د مور خوښه مهمه ده.

فرشاد وویل: یا لورې ته ولاړه سه زه ستا لپاره انتظامات کوم ته دې سباته کارونه سم کړه امادګې ونیسه.

هیلې د پلار لاس ښکُل کړ بیا یې مننه ځني وکړه، پلار یې هم پر تندې ښکُل کړه بیا یې ورته وویل: اوس ورسه ډوډی وخوره وږې سوې به یې!

هیلې وویل: سمده بابا تاسو هم راځئ.

فرشاد وویل: سمده ته درځه زه پسې درځم.

وروسته هیله ولاړه او په خوښۍ یې ډوډی تیاره کړه تر ډوډی خوړولو وروسته یې خپل ملګرې ته زنګ ووهئ تر روغبړ وروسته یې هغې ته وویل: پلار مې اجازه راکړه اوس نو زه امادګې نیسم سبا نه بل سبا به ان شاءالله روانه سم.

ملګرې یې وویل: پخیر ولاړه سې زه هم در سره تلم خو څه وکړم کورنۍ مې هیڅ اجازه نه راکوې خو بیا هم تاته ښه سفر غواړم.

هیلې د هغې څخه مننه وکړه او بیا تر څو شپېو وروسته بیده سوه، کله چې سهار سو نو تر ناشتې وروسته هیله بازار ته ولاړه او څه سودا یې د ځان لپاره واخیستل او بیرته کور ته راغله، تر حمام وروسته یې خپل د کالو بسته سمول چې مور یې اطاق ته ورغله او په مسخرو کې یې ورته وویل: لورې د ځان سره احتیاط کوه ما اوریدلې دې چې کندهاریان د ښځو قدر نکوي او هغو ته د حیوان په نظر ګوري د خپل عزت ډیر خیال دې ساته که چا څه بد سلوک در سره کوئ نو چیغې او نارې وهه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلۍ وویل: مور زه کوچنۍ نه یم چي ته ماته دا خبرې کوې.

بیا هیله موسکۍ سوه وېویل: مور زما د عزت فکر مکوه کندهاریان بچه بازان دي ښځو ته ډیر فکر نکوي.

مور یي وخندل بیا یي وویل: چپ که لیونۍ ســتا د پلار یو نیکه هم کندهاری وو اوس به یي ستا پلار واوري.

تر ماښـامه پوري هیله د سفر په امادګۍ مصروفه وه او وروسته تر امادګۍ بیده سول او سـهار وختي کښېنستل تر ناشتي وروسته یي د اطاق څخه خپل بستې راویستي او د پلار په موټر کي یي کښېښولي او بیا د مور او پلار سـره د هوایي میدان پر طرف روانه سـول تر ټکیټ او ویزې چیک کولو وروسـته خدمتګار وویل: سـتاسـو طیاره پرواز ته اماده ده مهرباني ځان ور ورسوئ.

هیلۍ وویل: سمده.

وروسـته هیلۍ د خپل مور او پلار څخه خدای په اماني واخیسـتل او روانه سـول، د هغي په تلو فرشـاد میرمني ته وویل: زه به موټر د پارکینګ څخه راوباسم.

کله چي هغه روان سو نو میرمن یي هم سمدستي پسي روانه سول کله چي دباندي ووتل نو میرمني یي ولیدل چي فرشاد موټر ته څنګ اچولی دی ژاړي میرمني یي ورته وویل: زموږ لور مړه سـوې نده بیرته راځي د یو څو ورځو خبره ده.

فرشـــاد خپل میرمن پـه غیږ کي ونیول او یو و بل ته یي ډاډګیرنه ورکول، هیله په طیاره کي خپل پر چوکۍ کښـینسـتل او بیا تر څو شـیبو وروسـته طیارې پرواز وکړ، د طیاري په پرواز سره د هیلۍ مور او پلار ورته وکتل او بیا پریشانه دواړه د کور پر طرف روان سول تر څو ساعتو پرواز وروسته طیاره د کندهار په میدان هوایي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کي کښېنستل پیلوټ وویل: د کندهار ولایت د احمدشاه بابا هوايي میدان ته پخیر راورسیدو د کښته کیدلو لپاره اماده سئ.

ټول اماده سول او بیا د طیاري تر دریدو وروسته ټول کښته سول، هیله د کښته کیدو سره سم څه وارخطا غوندي سوه خو چي د هوايي میدان د کارکونکو مسکا یي ولیدل چي یو او بل ته یي په مسکا خبري سره کولي زړه ډاډه سو او بیا د ترمینل پر طرف روانه سول کله چي تر ترمینل ووتل نو ټکسیوان ورته وویل: السلام علیکم خوري.

هیلې وویل: وعلیکم السلام.

ټکسیوان وویل: راځه خور زه به دې تر دروازې ورسوم ځکه دروازه د ترمینل څخه لیري ده.

هیلې وویل: زما د پلار دوست راغلی دی هغه به اوس راسي.

ټکسوان وویل: تر دروازي پوري همدا ټکسیاني دي د دروازي مخته به هغه درته انتظار یي راځه زه به دي تر دروازې ورسوم.

هیلې ور سره ومنل او بیا په ټکسي کي کښېنستل او روان سول په لاره کي ټکسوان وویل: خوري اول وار دي دی چي کندهار ته راغلې يي؟

هیلې وویل: هو.

تر څه تګ وروسته ټکسوان موټر د یو دوکان مخته ودروئ بیا کښته سو او دوکان ته ننوتئ هیله حیرانه سول چي دا څه کوي خو تر څو شیبو وروسته ټکسوان راووتئ پلاس کي یي د اوبو بوتل او یو کیک ور سره وو هیلې ته یي د ټکسي د کلکین څخه ونیول ورته وېویل: خور دا وخوره ته به وږې سوې يي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلې اوبه او کیک څني واخیستل او ترڅنګ یي کښېښول فکر یي کوئ چي داسي نه د نشي دوا یي پکښي اچولي یي نو ځکه یي ونه خوړل.

ټکسوان چي کله ټکسي کي کښېنستی بیا یي وویل: وبخښه خور همدا مي په وس کي وه د څو ورځو راهیسي همدلته بیکاره ولاړ یو کله چي نظام واوښتئ نو په اونیو اونیو پرواز او مسافر نه یي پیسي مي نه دي پیدا کړي که نه ډیر څه مي درته را اخیستل.

هیله د ټکسوان پر مهربانۍ حیرانه سول بیا یي وویل: نه وروره هیڅ خبره نه ده همدا کفایت کوي مننه.

تر څو شیبو وروسته دروازه راورسیدل ټکسوان وویل: خور دروازه راورسیدل تاسو درځئ زه به بستې پسي دروړم.

ټکسوان بستې راکښته کړې او تر دروازې پوري یي د هیلې سره ویوړي، کله چي روانیدئ نو هیلې ورته وویل: څومره پیسې درکړم.

ټکسوان موسکی سو بیا یي وویل: تاسو کندهار ته اول وار راغلي یاست او موږ د میلمنو څخه پیسې نغواړو.

هیله حیرانه سول بیا یي وویل: نه نه تاسو وواېست څومره درکړم.

ټکسوان وویل: یا خور ما وویل چي موږ د میلمنو څخه پیسې نغواړو.

هیلې ورته وویل: تاسو جالب خلک یاست د څو ورځو راهیسي دلته ولاړ هم یاست او څه ګټه وټه مو هم نده کړې او د میلمنو څخه پیسې هم نغواړئ نو ستاسو کورنۍ به څه خوري که تاسو زما څخه پیسې وانخلئ نو زه به سخته خوابدې سم.

ټکسوان موسکی سو بیا یي وویل: یا یا خور خدای دي نکوي چي تاسو به زما څخه خوابدې کیږئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا هیلۍ د بټوۍ څخه سل ډالر راوکښلي او ټکسوان ته يي ورکړي ورته ويويل: ها واخله بس دي همدومره که نوري درکړم؟

ټکسوان وويل: یا خور دا خو ډيري زياتي دي زما ډيري لږ پيسې کيږي دا واخله او لږ راکړه.

هيلۍ ورته وويل: ټولي واخله د خور لخوا يي تحفه وګڼه که دې بيرته راواپس کړې نو زه به سخته خفه سم.

ټکسوان وويل: مننه خوري الله دي خوشحاله لره.

هيله د موټره روانه سوه او د دروازې پر طرف رهي سول کله چي دروازې ته ورسيدل نو د پلار ملګرى يي اجمل ورته راغلى ويويل: که تيروتلى نه يم تاسو به هيله ياست؟

هيلۍ وويل: هو کاکا زه يم.

اجمل تر روغبړ وروسته وويل: زما سره راځى!

هيله په اجمل پسي روانه سول او تر څه تګ وروسته اجمل د موټر دروازه خلاصه کړل هيلۍ ته يى وويل: دا بسته ماته راکه شاته به يي کښيږدم ته موټر ته پورته سه.

هيلۍ بسته ورکړل او بيا تر څو شيبو وروسته د ښار پر طرف روان سول.

په لاره کي اجمل وويل: څنګه سو سفر دي پخير سو کوم مشکل خو به نه وو؟

هيلۍ وويل: يا کاکا ښه وو هيڅ مشکل نه وو.

بيا هيلۍ وويل: موږ اوس چيري ځو کاکا؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجمل وویل: اوس یو وار زموږ کور ته ځو چي یو ورځ و دوي دي استراحت وکړ بیا به دي د شمشیر غار د لیدو لپاره پنجوایي ولسوالۍ ته زما د مشر ورور کورته بوځم د هغه کور هلته دی.

هیلې وویل: ښه ښه ستاسو کور هلته نه دی؟

اجمل وویل: یا زما کاروبار ښار کي دی نو ځکه هره ورځ بیا هلته نسوای تللای زما کور په عینو مېنه کي دی دا د هوایي میدان سړک چي خلاص سي بیا د کابل او بولدک ولسوالۍ دوه لارې (دوراهي) مخته راځي د کابل پر سړک باندي عینو مېنه ده چي په کوچنۍ امریکا هم مشهوره ده.

هیله موسکۍ سوه بیا یي وویل: کوچنۍ امریکا څنګه؟

اجمل وویل: عینو مېنه داسي یو ساحه ده چي کورونه یي ټول پر خاریجي نقشه جوړ دي نو ځکه ورته کوچنۍ امریکا وایي.

تر څو شیبو وروسته عینو مېنه راورسیدل، اجمل موټر کورته ننایستئ، تر کښته کیدو وروسته د اجمل کورنۍ د هیلې تود هرکلی ووایه بیا یي کور ته دننه دعوت کړل، تر معرفت وروسته د اجمل میرمني وویل: هیلې ته به ستړې سوې یي هغه مخامخ ستا اطاق دی هلته ولاړه سه حمام هر څه سهولت په کښي سته که بیا هم څه ته اړتیا سوه مازي ږغ راکوه.

هیلې وویل: مننه خاله جاني ژوندۍ اوسې.

بیا هیله اطاق ته ولاړل تر حمام وروسته خدمتګاره راغله ویویل: اغلې تاسو ته ډوډی همدلته برابره کړم که یي دباندي د ټولو سره خورې؟

هیلې وویل: زه درځم د ټولو سره به یي وخورم.

خدمتګارې وویل: سمده اغلې ډوډی نوره تیاریږي بیا راسئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلۍ وویل: سمده تاسو درځئ زه درځم.

تر ځان تیارولو وروسته هیله د ډوډۍ خوړلو لپاره دباندي ور ووتل او پر سترخوان ورسره کښېنستل، پر سترخوان ټولو د هیلۍ مخته خوراکي شـــیان ور اړول یوې بـه ویل هیلۍ دا وخوره بلي به ویل هیلۍ دا وخوره، هیله به موسکۍ سوه ویل به یي چي بس ده نور مي زړه نـه ورته کیږي خو هغو به نور ور اړول، هیله تر زیاتي ډوډۍ خوړلو وروسته ولاړل بیده سول، د همدې ورځې تر تیریدو وروسته هیلۍ اجمل ته وویل: کاکا نور به زه خپل منوګراف شروع کړم هیله کوم ما مي تر هدفه ورسوئ.

اجمل وویل: یو څـه وخت اســـتراحت وکه بیابه دي ولســـوالۍ ته ورسوم.

هیلۍ وویل: استراحت مي وکړ نور ضرورت نسته ورته بیابه هلته هم استراحت وکړم.

اجمل وویل: سـمده چي ښنګه سـتاسـو خوښــه یي هلته زما د مشـر ورور کور دی ته به د هغه سره اوسیږې.

هیلۍ وویل: سمده کاکا.

اجمل وویل: ته ورسه ځان تیار که زه به موټر تیار کم.

هیلۍ وویل: صحي دی.

هیلۍ ځان تیار کړ بیا د تګ لپاره دباندي ووتل موټر تیار وو هیلۍ د ټولو څخه خدای په امانی واخیســـتۍ او بیا د پنجوایي ولســـوالۍ پر طرف روان سول، تر یو ساعت مزل وروسته د پنجوایې ولسوالۍ بازار ته ورسـیدل او بیا د شـمشـیر غار د کلي پر طرف وګرځیدل چي تر څو شـــېبو وروســـته کلی راورســـیدی اجمل وویل: دا زموږ پلرنۍ کلی دی زه هم دلې پیدا سوی یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلۍ وویل: ماشاءالله ډېر ښایسته کلی دی.

وروســـته یو لوی د کلا پخیر کور راورســـیدی اجمل موټر په هغه کور دننه کړ د موټر په لیدو ټولو کوچنیانو نارې کړې: هلئ هغه ده هیله او کاکا راغله هغه دی هیله او کاکا راغله.

په دې سره څو ښځې او نارینه چې یو په تنه لوی پوخ عمره سړی هم ور ســره وو په موســکا دباندې راووتل هیلۍ په موســکا وویل: کاکا د دوی زما نوم څه زده دی؟

اجمل هم موسکی سو بیا یې وویل: کله چې ستا پلار ماته وویل چې تاسو شمشیر غار ته راځی نو ما دوی هم خبر کړل نن سهار مې بیا زنـګ ور تـه راووهلی چې موږ در روانیږو نو ځکـه ټول درتـه پـه تمه وه.

کله چې اجمل او هیله د موټره کښـته سول ټولې ښـځې د هیلۍ سـره په روغبړ اخته سوې اجمل هم خپل مشـر ورور ته ورغلی لاس یې ور ښکُل کړ کله چې هیله د ښځو د روغبړه فارغه سول اجمل ورته وویل: هیلۍ دا زما مشــر ورور قلندر خان دی موږ ورته مشــر لالا وایو.

هیلۍ د قلندر خان سره روغبړ وکړ او د هغه د عزت لپاره یې لاس ورته ښـــکُل کړ قلندر خان هغه پر تندې ښـــکُل کړل بیا یې وویل: ژوندئ اوسې لورې زموږ دا کوچنئ جونګړې ته ښه راغلاست.

هیلۍ وویل: یا کاکا ســتاســو کور ماشــاءالله ډېر ښــایســته دی په ټول کلې کې معلوم دی موږ چې کله کلې ته را داخل سوو او دا کور مو ولیدی نو پوه سوم چې دا به د اجمل کاکا دوی کور وي.

قلندر خان په خندا سو بیا یې وویل: افرین لورې ډېره چالاکه یې.

هیلۍ په موسکا وویل: مننه کاکا.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجمل خپل ورور ته وویل: مشـر لالا زه ځم چي کار لرم که د هیلۍ کوم څـه تـه اړتیـا کیـدل نو بیـا یو زنـګ راوهئ زه بـه یي ورتـه را رسوم.

قلندر خان وویل: هیله یوازي ســتا نه بلکي زموږ هم میلمه ده او ته خو پوهیږي چي موږ د نیکه ګـانو څخـه دا رواج لرو چي خپلـه کـه وږي هم بیـدیږو خو میلمـه تـه پـه مـاړه نس ډوډۍ ورکوو ددې چي هره اړتیا وه زه یي ورپوره کوم ته ځني خلاص یي.

اجمل وویل: مننه مشر لالا.

قلندر خان وویل: چیري ځې خو دلته یو څو ورځې راسره پاته سه.

اجمل وویل: یا مشـر لالا هلته مي ښـار کي کارونه ډیر پاتـه دي هغه سرته رسوم چي زه نه یم ټول نیمګړې پاته وي.

قلندر خان وویل: اځه نو ورسه د هیلۍ د خدمت لخوا بیغمه اوسه.

بیا اجمل هیلۍ ته وویل: هیلۍ زه ځم په اونۍ کي یو وار د جمعې په ورځ راځم احوال دي اخلم همدلته در ســره پاته کیدم خو باور وکړه چي سخت مصروفیات دي.

هیلۍ وویل: یا کاکا کومه خبره نه ده تاســو ورســئ خپل کارونه مو وکړئ مشر لالا سته هغه ته بیا که کوم څه ته اړتیا وه وایم.

وروسته اجمل د ټولو څخه خدای په امانی واخیستی او ولاړئ

قلنـدر خـان خپلي میرمني تـه وویـل: هیلـه لور بوځـه خپـل اطـاق ور وښیه هر اطاق چي ددې خوښ وو ور خالي یي کړه.

میرمني یي وویل: صحي دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قلندر خان میرمني هیله دننه د کور صــالون ته بوتله بیا یي وویل: دا لاندې اطـاقونه دې خوښ دي که لوړ چي ســـتا هر یو خوښ یي هغه به زه زما مړندو ته ووایم چي در خالي یي کړې.

هیلې وویل: هغه لوړ اطاقونه خالي دي؟

د قلندر خان میرمني وویل: هو هغه خالي دي هغه زما هم ستا لپاره خوښ دي ځکـه هغـه لوړ دي د کور دبـانـدي بـاغونـه او بغلتـه یي غرونه هم معلومیږي.

هیلې وویل: صحي دی خاله هغه اطاق مي خوښ دی.

د قلندر خان میرمني خپل مړور ته وویل: هغه لوړ اطاق دي صــــفا کړیدی لورې؟

مړور یي وویل: هو مور جاني صفا مي کړ.

د قلندر خان میرمني هیلې ته وویل: راځه هغه اطاق وګوره.

کله چي هیله او د قلندر خان میرمن لوړ پورته سول نو د هیلې اطاق تـه ننوتـل هیلې چي اطـاق او د اطـاق پـه کلکین کي دبـانـدي منظره ولیدل نو ډیره خوشحاله سول بیا یي وویل: واو څومره ښکلې منظره ډیر ښایسته اطاق دی ډیر مي خوښ سو همدا صحی دی خاله جاني.

د قلندر خان میرمني وویل: بیا هم لوري که دي نسو خوښ راته وایه داسي یي وګڼه لکه خپل کور چي دي وي.

هیلې وویل: ډیره مننه خاله جاني ســمه ده که مي نســو خوښ بیا به درته ووایم.

وروســــته د قلندر خان میرمن ولاړه هیلې خپل ســــامان د بســــتې راویســتئ او په اطاق کي یي ځای پر ځای کړ بیا د څو شــېبو لپاره پر کټ پریوتل د استراحت لپاره کله چي د هیلې سترګي پټې سوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو خوب کي يي وليدل چي دوه لوی سپيان پسي ځغلي دا چغې وهي چي ومي ژغورئ ومي ژغورئ، بيا يي پلار ور پسي ناره کړه چي نـه مي درتـه وويل چي مـه ځـه خو تـا نـه منل بيا چي کله خوب کي سپيان ور ورسيدل او پر دې يي حمله وکړه نو په دي وخت کي يي لويه چغه وکړه او د خوبه راکښـينسـتل شـاوخوا يي وکتل پر مخ يي خولې رايله وې بيا يي د ځان سره وخندل تر څو شـېبو وروسـته يي د اطاق دروازه خلاصه سول خدمتګارې وويل: ډوډۍ تياره ده.

هيلې وويل: سمده درځم.

تر څو شـېبو وروسـته چي کله هيله د ډوډی لپاره لاندې کښـته سـول نو وېليدل چي په صـالون کي سـترخوان اوار دی ټول ورته ناسـت دي او دې ته انتظار دي، کله چي دا سترخوان ته ورسيدل نو قلندر خان وويل: هيلې لورې تاسو زموږ سره دلته يو ځای ډوډۍ خوری او که جلا سـترخوان درته اوار کړې زموږ کندهاريانو همدا رواج دی چي ټول يو ځای او پر سترخوان ډوډۍ خورو که ستا دا زموږ رواج نه يي خوښ ميز او چوکۍ هم سـته تاته به پر ميز ډوډۍ در تياره کړې.

هيلې وويل: يا کاکا ماته سـتاسـو رواج ډير ښـه خوند راکوي زه هم افغانۍ يم خو دا چي بلـه ټولنـه کي اوسـيږم او هلتـه زيږيدلې يم نو ځکه څه ناڅه خپل رواجونه راڅخه پاته سوېدي.

بيا هيله د قلندر خان د يوې مړور تر څنګ کښـينسـتل او په ډوډۍ خوړولو يي شـروع وکړه تر څو شـېبو وروسـته د قلندر خان زوی سـديس خپل د ميرمني عايشـې مخته غوښـي ور واړولې هغي په کرار اواز ورته وويل: واخله ويخوره مه يي را اړوه ماته.

سديس وويل: يا يا واخله ته يي وخوره ما ډيري وخوړلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عایشـــې وويل: همداســـي وايي زما در پکښـــي فکر وو نه دي دي خوړلي ماته دي را ساتلي وې.

سديس وويل: واخله نو کنه بيا خفه کيږم.

هيلې د دوی خبرې اوريدلي بيا عايشې هغه غوښي واخيستي او خپل مخته يي کښېښولي بيا يي هيله په ځنګل کرار ووهل ورته ويويل: دا وخوره.

هيلې وويل: يا مننه دا دی دلته زما غاب کي هم سته.

هيلې تر څو شېبو وروسته عايشې ته وويل: څومره وخت مو د واده کيږي؟

عايشه حيرانه سول بيا يي وويل: څه؟

هيله موسـکۍ سوه بيا يي وويل: سـتا او د خاوند دي څومره وخت د واده کيږي؟

عايشې وويل: تقريباً لس کاله کيږي.

هيله حيرانه سـول بيا يي وويل: ماشـاءالله څومره ښـه تر اوسـه مو مينه دا دی هم هغسي د پخوا پڅير ده داسي نه معلوميږي لکه ستاسو د واده چي لس کاله تير سوي وي.

عايشـــه وشـــرميدل بيا يي مخ د هيلې څخه واړوئ تر ډوډۍ خوړلو وروســته چي کله ســترخوان ټول ســو نو قلندر خان ووتی او تر يو درختي لاندي کښــينســتی هيله چي خپل اطاق ته ولاړه نو د کلکين څخه دباندي يي قلندر خان وليدئ بيا يي قلم او کتابچه واخيستل او د قلندر خان خواته ورغله تر ســلام وروســته يي تر څنګ کښــينســتل ويويل: کاکا زه به په خپل کار شــروع وکړم غواړم معلومات وليکم نو تاسـو د شـمشـير غار په اړه معلومات راکړی او د هغه تر څنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وواېست چي کله ځو چي شمشیر غار د دننه ووینو هلته ننداره وکړم او بیا معلومات ولیکم.

قلندر خان وویل: هیلې لوري ته زموږ میلمنه یې الله دي تل راوله همدا ستا خپل کور دی چي هر څومره وخت تیروې موږ خوشحاله کیږو خو لورې ستا په خاطر وایم چي ددې خطرناکي موضوع تیره سه ولي ناحقه خپل ژوند بربادوې زموږ د کور څخه دریم کور دی د هغه کور یو ځوان هلته مابښامي مهال تللی وو خاشاک یې ټولول هلته بیریدلی وو اوس یې عصـاب د لاسه ورکړیدي لیونی دی په ځنځیرانو یې تړلی دی.

بیا قلندر خان وویل: داسې ۱۲ کاله مخکي د کلي څو ځوانانو غوښتل دننه غار ته ننوځي او هلته چي ویل کیږي سره زره او خزاني دي هغه راوباسي خو کله چي دننه ورغله هلته ورک سوه څو کلونه ورک وه چي بیا یې کورنیو یو بزرګ او د خدای ولي پیر صاحب ته ډیري زاریٰ او ننواتي کړې وې چي راسره ولاړ سه دننه غار ته او ددي ځوانانو معلومات وکړه راسره بیا هغه ور سره تللی وو چي تر څه تګ وروسته یې د هغو ځوانانو هډوکي پیدا کړل دې غار ته تر اوسه څوک تر ډیره ندي ورغلي.

هیلې وویل: تاسو څه فکر کوئ چي هلته به څوک وي کاکا؟

قلندر خان وویل: د اولیاؤ کرامو له قوله دا د پیریانو او جنیاتو یو لوی ښار دی ځکه د غار په شروع کي هم معلومیږي چي لوی لوی حوضونه او برجونه دي او د یو ښار په شکل معلومیږي د کندهار مشهوره پیر بابا صاحب رحمة الله علیه چي په ارغنداب ولسوالۍ کي یې مقبره ده هغه او یو مُرید ملګری یې دې غار ته څو کلونه وړاندې دننه ورغلي وه کله چي دننه ورتله نو بابا صاحب خپل ملګري ته وویل چي ګوره تر شا راپسې سه مګر چي پام دي وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي هيڅ شـــي ته هم لاس ور نه وړې خو کله چي مخته تللي وه نو هلته د ســـرو زرو خښـــتې پرتې وې د بابا صـــاحب ملګري د بابا صاحب په پټه يوه خښته را اخيستي وه تر څه مزل وروسته چي بابا صاحب خپل ملګري ته وکتل نو هغه روان وو خو سر يي نه وو بيا يي د الله جل جلاله په مرسته او خپل په کرامت د خپل ملګري سر بيرته د هغه پر تن ور کښيښوئ او سخت يي تحقير کړ.

هيلې د قلندر خان خبرې واوريدي بيا تر څه نورو خبرو وروســـته خپل اطاق ته ولاړه هلته يي د ځان سره وويل: دا څومره ناپوه خلک دي چي پر داسي خبرو باور کوي نه پوهيږم چي اوس څه وليکم که دا خبرې وليکم نو هلته به په پوهنتون کي د ټولو د پســـخند ســـم او ټوکې به راباندي شروع کړې دا کندهاريان خو هم څه وايم ټول يي پير پرست او زيارت پرست دي خير يو څه به وليکم خو دا اضـافه خبرې بـه ځني ليري کړم کـه نـه دوی خو د خندا دي تر څنګ به ما هم د خندا کړې.

هيلې په ليکلو شروع وکړه تر څو شپږو وروسته د قلندر خان ميرمن اطـاق تـه ورغلـه هيلې تـه يي وويـل: ها لورې دا انار واخله ويخوره کندهاري انار دي.

هيلې وويل: تاسو تر ما مشراني ياست دومره تکليف مکوئ؟

د قلنـدر خـان ميرمني وويـل: موږ د ميلمـه خدمت کول د ځـان ويـاړ ګڼو او په دې سره خوشحاليږو.

هيلې وويل: خاله د انار ولي داســي کلک دي او اوس خو يي موسـم هم ندی نو دا بيا څنګه پاخه سول؟

د قلندر خان ميرمني وويل: کله چي د انارو د ختميدو وخت ســي نو بيـا زموږ نـارينـه يو څو درختې د کور لپـاره پريږدي د ژمي لپـاره موږ خو يخچالونه نلرو د ميوو لپاره بيا يي ځني خلک د خاشـو منځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کي ايږدي او تر خاورو لاندي يي ښـــخوي ځني يي بيا په اطاقونو کي راځړوي تر ژمي پوري بيـا يي ژمي کي خوري موږ اطـاقونو کي راځړولي دي نو ځکه داسـي کلک دي هغه چي په خاشـو کي په مځکه کي ښخيږي هغه بيا داسي وي لکه تازه چي شکيدلي وي.

هيله حيرانه سول بيا يي وويل: دا خو ډير جالبه تخنيک دی.

تر څه باندار وروسـته د قلندر خان ميرمن ولاړل هيلې انار په خوند سره وخوړل تر څو شپبو وروسته يي بيا په ليکنه پيل وکړ کله چي ماپښـين سـو نو يو کوچنی اطاق ته ورغلی ويويل: هيلې خور نيکه جان وايي راځه ځو شمشير غار ته.

هيلې وويل: سمده ته درځه زه پسي در روانه يم.

تر څو شـپبو وروسـته چي کله هيله لاندي ور کښـته سـول نو قلندر خـان ورتـه وويـل: راځـه لورې بيـا مـازديګر کيږي اوس بـه وختي ورسو د نږدي به يي و وينې.

هيلې وويل: سمده کاکا.

قلندر خان خپلي ميرمني ته وويل: راځه ته هم راســره ولاړه ســه مږندو ته دي هم ووايه هغو به هم ديغت کړی وي.

د قلندر خان ميرمني خپل مږندو ته اشاره وکړه چي راځی هغوی را رواني ســوې بيا قلندر خـان هيلې تـه وويل: راځه لورې دوی لار ليدلې ده ما و تا به روان سو دوی به راپسي راسي.

هيلـه او قلنـدر خـان روان ســول پر لارې قلنـدر خـان هيلې تـه خپل جايدادونه او مځکي ور ښولي معلومات يي ورکول چي تر څو شپبو وروسـته غر راورسيدی چي په بغل کي يي کوچنی لار ورختلې وه د ختلو مخکي قلندر خان يو نفر ته ور ناره کړه ويويل: عبدالله؟

عبدالله وويل: ها ملک صاحب.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قلندر خان وویل: زه او دا میلمنه او کورنۍ مو دا غره ته خیږو شمشیر غار ته ستاسو کور تر غره لاندي دی ښځینوو ته دي ووایه چي د یو څه وخت لپاره اطاقونو ته ننوځي.

عبدالله وویل: سمده ملک صاحب زه به ورته ووایم او دا میلمنه خور داسي معلومیږي لکه چي د خاریج څخه راغلې ده.

قلندر خان وویل: هو د اجمل د ملګرې لور ده د شمشیر غار لیدو ته راغلې ده.

عبدالله وویل: بیا خو نو باید زموږ میلمنه هم سي یو ښه کورنۍ چرګ لرم که زموږ سره میلمنه کیږي خو زه به یي کور کي ورته حلال کړم که نه نو بیابه یي ستاسو کورته در ولیږم.

قلندر خان وویل: یا ژوندی اوسې هر څه سته کور کي.

عبدالله وویل: یا داسي نسي کیدای تاسو غره ته وخیږئ چي راکښته کیږئ ان شاءالله چرګ به حلال او د ښځو پاک سوی وي.

قلندر خان وویل: سمده موږ به ورسو بیا ناوخته کیږي.

عبدالله وویل: پر الله مو سپارم.

قلندر خان څو شیبې انتظار وو بیا یي هیلې ته وویل: راځه لورې.

بیا ټول غره ته وختل تر څو شیبو وروسته یو دره راورسیدل په دې دره کي چي څه مخته ولاړل نو شمشیر غار راورسیدئ کله چي دننه ورغله نو د دوی په ورتګ سره ډیر شوپرکان راووتل د غاره، هیلې خپل موبایل راویستئ عکسونه یي اخیستل چي په تګ تګ کي دننه غار ته ولاړه بیا قلندر خان وویل: هیلې لورې راووځه بیرته دننه مه ځه.

هیلې وویل: سمده کاکا.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په غار کي دننه تياره وه هيڅ نه معلوميدل خو په سر کي داسي څه معلوميدل چي فکر کيدی د يو ودانۍ ميلان ولاړ دي او فکر نکيږي چي دا ځای طبعي هم داسي جوړ دی، تر څو شيبو وروسته مازديګر سو قلندر خان پر خپلي کورنۍ ږغ وکړ چي نور درځئ، هغوی ټولي ولاړې سوې او د کور پر طرف روان سول کله چي تر غره کښته سول نو عبدالله ورته ولاړ وو د هيلې سره تر روغبړ وروسته يي قلندر خان ته حلال سوی چرګ ورکړ ورته ويويل: خان صاحب دا چرګ دا زموږ ميلمني خور ته ور پوخ کړه.

هيلې وويل: ولي مو ورور جانه تکليف کوئ؟

عبدالله وويل: يا خور هيڅ تکليف نه دی ميلمه د خدای رحمت دی موږ يي کورو ته راتګ يو خوشبختي ګڼو.

کله چي ماښام سو تر ډوډۍ خوړلو او څه مجلس وروسته هيله خپل اطاق ته ولاړه د قلندر خان يو مړور هم د هغي اطاقه ته ورغله تر څو شيبو پوري يي د هيلې سره بانډار وکړ بيا يي ورته وويل: سمده هيلې خور زه ځم خاوند به مي راته انتظار يي ته به هم نوره بيديږې.

هيلې وويل: هو يو څه ليکنه کوم بيا بيديږم تاسو ته ښه شپه غواړم.

بيا د قلندر خان مړور ولاړه هيله په خپل اطاق کي يوازي پاته سوه، هيله په ليکنه بوخته وه چي ددې د اطاق د کلکين پر مخامخ په درخته کي د يوې چوغکې ږغ سو د هيلې ورته فکر نه وو خو د هغي چوغکې زياتو ږغو د هيلې پام ور واړوئ کله چي هيلې هغه چوغکې ته وکتل نو هغه چوغکه هم هيلې ته ګوري او نارې وهي هيله حيرانه سول چي دا مهال کله چوغکې وي چي دا چوغکه دلته نارې وهي خو وروسته يي فکر بيرته خپل ليکني ته سو خو تر څو شيبو وروسته نورې چوغکې هم هغې درختي ته راغلې او ږغونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يي سول هيلۍ يو وار بيا درختي ته وکتل هلته يي وليدل چي پر هغه اولي چوغکۍ نوري چوغکۍ چاپيره دي د هيلۍ د اطاق طرف ته ګوري او ناري وهي بيا ټولي والوتلي او ولاړې هيلۍ هم تر څو شېبو وروسته خپل کتابچه بنده کړه او کټ ته ولاړه چي بيده سي کله چي يي سترګي پټې سوې نو هغه چوغکه بيا يوازې راغله او په درخته کي يي نارې کړې خو چي وېليدل هيله کلکين ته نږدي نسته نو کلکين ته نږدي کښينستل او نارې يي کړې خو هيله بيده وه بيا تر څو شېبو هلته ارامه ولاړه وه بيا والوتل کله چي سهار سو هيله د اذان پر ږغ د خوبه راکښينستل چي غوږ يي ونيوئ نو دباندي د يو څه ږغ وو کله چي يي کلکين کي وکتل نو قلندر خان د څاه څخه اوبه راکښلي ميرمني يي د اوبو لوښې ورته نيولي وه ډکول يي هيلۍ هغو ته وکتل وروسته خپل کټ ته راغله او پريوتل تر څو شېبو همداسي پرته وه چي بيا رڼا سوه او دباندي ووتل، کله چي د څاه خواته ورغله د قلندر خان ميرمني د اوبو لوښی ورته ونيوئ ويويل: واخله لورې په دې اوبو اودس وکړه.

هيلۍ لوښی واخيستی او د تشناب په طرف ولاړه تر اودس او لمانځه وروسته چي کله دباندي ووتل نو وېليدل چي ټول د سهار چايو ته ناست وه چای يې خوړلې هيله يي هم تر څنګ کښينستل قلندر خان وويل: څنګه سو هيلۍ لورې شپه دي پخير سوه؟

هيلۍ وويل: هو کاکا پخير سوه پر تاسو هم پخير سوه؟

قلندر خان وويل: هو الحمدالله پخير سوه.

هيلۍ تر چايو خوړلو وروسته خپل کتابچه واخيستل او ليکنه يي شروع کړه بيا د کور څخه دباندي د قلندر خان د يو زوی سره ولاړل او د کليوالو سره يي خبرې اترې وکړې د هغو څخه به يي د شمشير غار په اړه معلومات پوښتل کليوالو به معلومات ورکول او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به هیلې لیکل کله چي ماښام سو هیلې خپل لیکنې اصلاح کولې چي یو وار بیا د تیري ورځې د چوغکې ږغ سو خو د هیلې ورته فکر نسو بیا تر څو شېبو وروسته هغه چوغکه د هیلې د اطاق کلکین ته راغله او ناري یې کړې د هغه د ږغ په اوریدو هیله حیرانه سول بیا یې په حیرانتیا د هغه چوغکې خواته وکتل هغه چوغکه هیلې ته ګورې او ناري وهي خو کله چي یې سترګي د هیلې د سترګو سره برابرې سولي نو ناري وهل یې پریښول او بیا تر څو شېبو وروسته والوتل هیله ولاړه سوه او پسي وېکتل چي هغه چیري ولاړه کله چي یې هغه ولیدل نو هغه د شمشیر غار خواته روانه وه هیلې هغي چوغکې ته کتل چي یو دم یې د اطاق دروازه خلاصه سول هیله په دې سره سخته وبیریدل خو چي شا ته یې وکتل عایشه وه عایشه هم حیرانه سول چي هیله ولي وبیریدل بیا یې ورته وویل: څه خبره ده هیلې خور؟

هیلې وویل: هیڅ نه.

عایشې وویل: نو بیا ولي وبیریدې؟

هیلې وویل: هغه عایشې! د تیري ورځې راهیسي دلته یو چوغکه راسي ماته ګوري او ناري وهي مخکي هلته په درخته کي کښینستل خو نن دلته کلکین ته راغله ماته یې کتل او نارې یې وهلي.

عایشې وویل: دلته باغونه او مځکي دي شاید د هغو ځخه را الوتي وي دا خو ښار نه دی صحرا ده مرغان او الوتونکي ډېر لري خو بیا هم که هر وخت بیریدي ماته وایه زه درته راځم که ستا خوښه وي زه به همدلته در سره بیدیږم.

هیلې وویل: ښه خبره ده همدلته بیدیږه خو زه د شپې تر ناوخته ناسته یم ته به راسره بدخابه سې او ستا خاوند به اجازه هم نه درکوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عایشې وویل: یا خور کومه خبره نه ده زه در سره بیدیږم خاوند مې هیڅ نه وایي.

هیلې وویل: سمده.

بیا عایشــې خپل بیســتره راوړه او لاندې یې هواره کړه هیلې ورته وویل: پر کټ پریوزه زه به لاندې بیده سم.

عایشـــې وویل: یا ماته پر کټ خوب نه راځي زه همدلته لاندې بیدیږم.

بیا تر څه باندار وروسـته هیله او عایشــه بیدې سـوې تر څو شــپېو وروسته بیا هغه چوغکه راغله خو چې وپلیدل هیله بیده ده نو نارې یې ونه وهلې تر څو شـپېو یې هیلې ته کتل بیا یې د عایشــې خواته وکتل او د ځان سره یې کرار ناره وکړه بیا والوتل.

سهار تر ناشتې خوړلو وروسته د کور په غولې کې قلندر خان خپل یو زوی تـه چې مختـه یې ناســـت وو نصـــیحت کاوه ورتـه ویویل: داغسې لټ عادت سوې کار نکوې ټوله ورځ ته یې همدا فیسبوک او ګیمونه دي چې ګورې یې.

تر څه نور نصـیحت وروســته قلندر خان څادر پر اوږه واچوئ او دبـاندې ووتـئ هیلـه د قلنـدر خـان د زوی محمود خواتـه ورغلـه ورتـه ویویل: کاکا ولي داسې دردیدلی وو درته؟

محمود وویـل: هر کلـه چې مي ووینې همـدا خبرې راتـه کوي اوس یې ددې کوره زړه رامـات کړیـدی چې نور ددې کوره لیرې ولاړ سم.

هیلې وویـل: لیونیـه د هیڅ یو پلار پر زوی بـد الفـاظ نـه دي فیرزو هغه خو سـتا لپاره وایې نیټ کتل او ګیم کول یو داســې مصــروفیت دی چې کلـه څوک پـه معتـاد ســـي نو هر څـه ورڅخـه واخلې یعنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاروبار يي ځني پاته يي د کورنۍ سـره ناسـته ولاړه ځني پاته يي رواني حالت ته ځوک بيايي په ژور خپګان يي اخته کوي داسـي په سل هاوه نور تاوانونه لري.

محمود وويل: هيلې خور کار په پيسـو کيږي زه چي بابا ته ووايم چي پيسـې راکړه خو دی يي نه راکوي هلته بيا راته وايي چي لټ يي کار نکوې زه کار په څه شي وکړم؟

هيلې وويل: د کـار لپاره پيسـو ته نه بلکي تجربې ته اړتيا ده چي تجربه ولرې هر ځوک به پيسې په زاريو درکوي کاکا جان پوهيږي چي تاسو په کوم کار کي تجربه نلرئ نو ځکه پيسي نه درکوي ته په يو کار کي تجربه تر لاسه کړه که کاکا جان پيسي نه در کړې زه يي درکوم ستا په ملګرو کي به داسي ځوک وي چي کاروبار کوي د هغو سره په کاروبارې ځای کي ناسته ولاړه کوه يا ور سره منشي سه چي هر کله دي کار ور څخه زده کړ بيا خپل کار جوړ کړه.

محمود وويل: سمده هيلې خور همداسي به وکړم.

هيلې محمود ته تر خبرو وروسته يو وار بيا خپل کتابچه خلاصه کړل په ليکنې يي شروع وکړه تر غرمې پوري يي ليکنه کول چي بيا وروسته د ډوډۍ وخت سو تر ډوډۍ خوړلو وروسته چي کله خپل اطاق ته ولاړه نو پر کټ داسي پريوتل چي مخ يي د کټ خواته وو او شا يي د اطاق د چټ خواته وه تر ځو شپبو پورې همداسې پرته وه چي بيا يي ناڅاپه پر شا باندي څادر واچول سو، په دې سره هيله سخته وبيريدل او ولاړه سوه شاوخوا يي وکتل خو اطاق کي ځوک نه وه دروازه هم تړلې وه.... بيا هيلې په تالار کي ګډونوالو ته وويل: ما فکر کوئ چي خوب مي ليدئ او شـايد د بيديدو مخکي ما خپله دا څادر پر ځان اچولئ وي خو زما فکر غلط وو هغه په دا ورځ زما اطاق ته راغلی وو د حياء په سبب يي پر ما څادر واچوئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر ځو ما په بد حالت کي ونه ويني...، هيله بيا تر مازديګره په ليکنه مصروفه سوه کله چي د مازديګر لمونځ وسو قلندر خان د جماعته څخه راغلی نو هيله يي څنګته ورغله او په بانډار يي شروع وکړه قلندر خان وويل: لورې زموږ په ميلمستيا کي خو به څه کمی نه وي؟

هيله موسکۍ سوه بيا يي وويل: يا کاکا تر کور دلته زيات خورم او ځيښم هيڅ مشکل نلرم اوس خو دا فکر کوم چي هيڅ ددې ځايه ولاړه نسم.

قلندر خان وخندل بيا يي وويل: نوشجان دي سه لورې ستا خپل کور دی چي هر څه ته دې اړتيا کيږي زما ميرمني يا هم مږندو ته مي وايه او که د بازار خواته دې څه ته ضرورت وي ماته وايه که دې څه ته ضرورت وو او که ماته دې ونه ويل نو په هغه ورځ به سخت درڅخه خفه سم.

هيلې وويل: يا کاکا څه ته ضرورت نلرم هر څه خو همدلته سته زما بيله ويلو تاسو خاله جاني او عايشې خور او د کورنۍ نورو غړو راکړيدي زه به مو دا احسان هيڅکله هير نکړم.

قلندر خان وويل: ته زموږ ميني ته احسان وايي بيا داسي خبره ونکړې موږ پر تا هيڅ احسان نه دی کړی ته لکه زموږ لور داسي يي او د لور سره مينه احسان ندی.

هيلې وويل: مننه کاکا الله دی ستاسو غم نه راکوي.

کله چي ماښام سو تر ډوډۍ خوړلو وروسته هيله خپل اطاق ته ولاړه تر ځو شپېو وروسته عايشه هم اطاق ته ورغله تر څه بانډار وروسته عايشه بيده سول هيله تر ځو شپېو پورې په ليکنه مصروفه وه بيا بېده سول د سهار وخت وو اذان ته يو ساعت وخت پاته وو چي د هيلې تر غوږو د شپيلۍ ږغ سو هيله سره وښوريدل بيا يي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوبه ډکې سترګې خلاصې کړې شاوخوا يې وکتل بيا يې سترګې پټې کړې خو د شپېلۍ ږغ يې بيا تر غوږ سو په دې سره يې سترګې خلاصې کړې حيران حيران يې وکتل بيا ولاړه سوه اول يې اطاق کې شاوخوا وکتل بيا يې د کلکين خواته وکتل ږغ د کلکين د خوا څخه راتلی نو ځکه هيله د کلکين خواته ورغله چې ووينې چې په دا سهار وختې ځوک شپېلۍ ږغوي کله چې د کلکين خواته ورغله په کلاء کې يې وکتل ځوک نه معلوميدی بيا يې د کلاء څخه دباندې وکتل هلته هم ځوک نه وو خو کله چې بيرته د کټ خواته راتله نو د شمشير غار پر غره يې يو ځوک وليدئ چې پر يو ډبره ناست دی شپېلۍ يې په لاس کې ده او ږغوي يې شاوخوا ته يې پسونه او ميږې ګرځې هيله ډيره حيرانه سوه بيا يې د ځان سره وويل: دا ليونی وګوره چې په دا سهار وختې شپېلۍ ږغوي.

وروسته هيله خپل کټ ته ولاړه او بيده سوه کله چې سهار سو او هيله د خوبه راکښېنستل نو د هغه شپېلۍ ولا د ليدو لپاره کلکين ته ولاړه خو کله چې يې د غره خواته وکتل نو هلته هيځوک نه وه، سبا شپه پر هغه وخت بيا د شپېلۍ ږغ سو هيله بيده وه بيا يې په حيرانتيا سترګې خلاصې کړې او شپېلۍ ته يې غوږ ونيوئ بيا ولاړه سوه او د کلکين خواته ولاړه چې ګورې د تيرې شپې پر ځای بيا هغه نفر ناست دی او شپېلۍ ږغوي هيلې ځو شپې د هغه شپېلۍ ته غوږ ونيوئ ډير خوند يې ترې واخيستئ او نرم نرم موسکا به يې هم کوله تر ځو شپو وروسته قلندر خان راکښېنستئ د اودس د کولو لپاره دباندې ووتئ کله چې يې اوبه د ځاه څخه راکښلې نو يو دم يې هيلې ته پام سو چې د شمشير غره خواته ګورې او موسکۍ ده. قلندر خان ډير حيران سو خو وروسته په اوبو راکښلو مصروفه سو بيا کله چې د جماعت د لمونځ څخه کور ته راغلی نو اول يې د هيلې د کلکين طرف ته وکتل خو هيله نه وه کله چې د ميرمنې تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنګ کښېنستئ نو هغې ورته وويل: داسې خفه راته معلومېږې خيريت خو به وي؟

قلندر خان په حيرانتيا او فکر کي وويل: سهار چي اوداسه ته راکښېنستم غوښتل مي چي د څاه څخه اوبه راوکاږم چي د هيلې لور پر اطاق مي سترګې ولګيدې چي د شمشير غره طرف ته ګورې خاندې نه پوهيږم چي څه پېښه وه.

ميرمني يي وويل: شايد په فکر کي يي بل څه وه پر هغه يي خندل کتل يي صرف د غره خواته.

قلندر خان وويل: نه پوهيږم نو په دومره وختې کي څوک فکرونه کوي؟

ميرمني يي وويل: شايد د کورنۍ سره يي خبرې کړې وي دوی خو وايي چي د هيلې د اوسېدو د ځای او زمونږ د وختو ډير فرق دی شايد کورنۍ يي پر همدې وخت زنګ ور ته راوهلی وي.

قلندر خان وويل: شايد.

تر ناشتې خوړلو وروسته هيله د کلاء څخه ووتل د شمشير غره طرف ته ولاړه کله چي هلته ورسيده د غره لاندې يو ځوان شپون ته يي تر روغبړ وروسته وويل: دا سهار وختې دا شپېلۍ ته ږغوې؟

شپون وويل: يا خور.

هيلې وويل: ولې پر هغه ډبره چي ناست يي او دا پسونه هم درته ګرځي شاوخوا کي ته يي زه خبره يم.

شپون چي کله د هيلې ور ښول سوي ځای ته وکتل بيا يي وويل: ليونۍ سوی خو به نه يم چي هلته د شپې راسم ته نه يي خبره چي دا غر د شپې ټول د پيريانو په کنټرول کي وي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیله موسـکۍ سـوه شـپون حیران سـو بیا یي وویل: تاته دا ټوکي معلومیږي؟

هیلې وویل: یا ولي به ټوکي راته معلومیږي همداسي به وي.

کله چي شپه سوه او د شپیلۍ ږغیدو ته څه وخت پاته و هیلې سترګې خلاصې کړې همداسي پرته وه چي تر څو شېبو وروسته د شپیلۍ ږغ پیل سـو کله چي هیله د کلکین خواته ورغله نو وېلیدل چي بیا هغه نفر ناست دی او شپیلۍ ږغوي.

هیله د اطاق څخه په پټه ووتل او هغه ځای ته د ورتلو په نیت روانه سول د کلاء دروازه یي کرار خلاصه کړل چي څوک خبر نسي بیا تر دروازه ووتل هیله کرار کرار د غره پر طرف روانه وه چي تر څو شېبو وروسته یي یو دم پر اوږه د یو چا لاس ونیول سو دومره ټینګ چي هیله یي د تلو څخه منعه کړل د هیلې بدن په ریږدیدو سو شاته یي نسوای کتلای خو بیا چي کله هغه لاس ولا ځانته وګرځول نو هیلې ولیدل چي قلندر خان دی.

قلندر خان په درد سره ورته وویل: چیري روانه یي؟

هیله ورڅخه وبیریدل چي راباندي غوسـه نسـي نو ځکه یي ځان داسـي کړ چي د خوبه ده بیا یي د خوب په ږغ وویل: څه دي کاکا خیر دی ولي په دا شپه ګرځي؟

قلندر خان پوه سو چي هیله د خوبه ولاړه سویده بیا یي ورته وویل: راځه لورې کورته دلته څوک د شپي دباندي نه وځي.

هیلې ژبه په غاښـو کي ونیول موسـکۍ سـوه بیا د قلندر خان سـره روانه سول قلندر خان هیله تر لاس نیولي وه خپل اطاق ته یي بوتله کله چي یي پر کټ پرۍ ایستل بیا ځني ووتۍ کله چي سـهار سـو د کورنۍ ټول غړې ناسـت وه چي قلندر خان په غوسـه عایشـې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویل: بې عقلې ته ددې ســـره د څه لپاره بیدیږې کـه مـا نـه وای راګرځولې خدای نکړه لویه پېښه به سوې وای.

هیلې وویل: ددې هیڅ غلطې نه ده کاکا زه کله کله د شــپې په خوب کي ولاړیږم همدا مریضې د ډیره وخت لرم.

قلندر خـان مخ ځني واړوئ څـه یي ونـه ویل بیا هیلې ورتـه وویـل: کاکا تاسو خفه سولاست؟

قلندر خان تر څو شېبو وروسته وویل: لورې ستا د ساتنې مسؤلیت پر مـا د خپل لور او کورنۍ د غړو هم زیات دی خدای نکړه که په تا څه وســـي نو زموږ کندهاریانو نوم به بد ســـي چي کندهاریان د میلمنو په ساتنه کي کمزوري دي خلک به ډیر بد راباندي ووایي.

هیلې وویل: یا کاکا الله دي داســي نکوي ســتاســو په میلمسـتیا کي د هیڅ شي کمی نسته.

قلندر خـان وروســـته تر دې د کلاء دروازه قلفول تر څو هیله بیا د خوبه ولاړه نســي تر قلف وروســته به قلندر خان هم په ژور خوب بیده کیدئ یوه ورځ هیلې عایشــې ته وویل: عایشــې زه تا د یو رازه خبروم خو قسم وکړه چي بل څوک به نه خبروې.

عایشــې ور سـره قسـم وکړ بیا هیلې وویل: دا څو ورځې کیږي چي هلته پر شـمشـیر غره یو څوک ناسـت وي او شـپېلۍ ږغوي په هغه ورځ چي زه وتلې وم زه د خوبه نه وم په هوښ کي وم ما غوښتل د هغه شپېلۍ ږغونکي شپون سره ووینم.

عایشــه حیرانه سـول بیا یي وویل: سـبحان الله ته څومره لیونۍ یي داسي خطرناک کار څوک کوي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلې وویل: هیڅ خطرناکه نه دی ما غوښتل د هغه نفر څخه معلومات راټول کړم ځکه زه د شمشیر غار د معلوماتو راټولولو لپاره راغلې یم.

عایشې وویل: ټول کلی پاته سو ته په نیمه شپه د هغه نابلده او نا اشنا کس لیدو ته تلې د کلیوالو ولي معلومات نه غواړې؟

هیلې وویل: هغه نفر د نورو څخه جلا دی ځکه کلیوال د نورو د خولو او اوازو څخه خبر دي شاید هغه نفر ډیر معلومات ولرې ځکه کلیوال حقیقت ته د ورځې ګوري خو هغه نفر د شپې ورته ګوري د شپې حقیقت باید وڅیړل سې چې ربښتیا څه دي.

عایشې وویل: نو دا هر څه ته ماته ولي وایې؟

هیلې وویل: ته خو خبره یې چې کاکا د کلاء دروازه د شپې قلفوي او زه غواړم هغه نفر ته ځان ورسوم او معلومات ځني واخلم کاکا ته که ووایم هغه به راباندې غوسه سي او اجازه به هم رانکړي زه غواړم چې ته د کاکا څخه د کلاء کیلی راواخلې.

عایشې وویل: ته پوهیږې چې دا ته څه وایې که راخبر سي نو بیا دي مي خدای ساتنه کوي زه هیڅکله داسې نکوم.

هیلې وویل: هیله کوم عایشې خور زما لپاره دا کار وکړه.

عایشې وویل: هیلې ستا لپاره یي کوم خو زه د خسر جانه سخته بیریږم که هغه خبر سي نو سخته به شرمینده سم.

هیلې وویل: نه خبریږي صرف نیم نیم ساعت ځم د اذان تر مخه راځم.

عایشې وویل: دومره ناوخته د کوره وتل ښه نه وي هیلې خور خدای نکړه هغه نفر خطرناک نه وي زیان به یي در رسولی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلې وویل: د عبدالله ورور کور ور نږدې دی که څه خطر وو هغه ته نارې ور وهم زه خو فکر کوم شاید د هغه دوست وي.

عایشـــې وویل: ســـمده درته را اخلم یي خو پر خپل وعده ودرېږه د اذان تر مخه بیا راځه.

هیلې وعده ور سـره وکړه کله چي ماښــام سـو عایشــې د قلندر خان ښځه کیلۍ پټې کړې او هیلې ته یي راوړې کله چي د شپیلۍ ږغ سو نو هیله ولاړه ســـوه تر کلکین یي دباندي وکتل ګورې هغه شـــپیلۍ ږغونکی ناست دی شپیلۍ ږغوي هیلې ژر ژر ځان سره تیار کړ بیا پټه د کلاء څخه ووتل او د غره پر طرف ور روانه ســـول کله چي تر څه تګ وروسته غره ته ورسیدل بیا د شمشیر غار ته نږدې پر لویه ډبره ناســـت د هغه نفر خواته ور روانه ســـول د هغه نفر په شــاوخوا کي پســونه ګرځیدل خو کله چي هیله ور ورســیدل نو ټولو پســو خوراک پریښــوئ هیلې ته یي کتل د هغه نفر هیلې ته شـــا وه هیله چي کله ور ورسیدل نو هغه ته یي سلام ووایه، هغه د سلام په اوریدو شپیلۍ ږغول ودرول بیا یي د هیلې خواته مخ واړوئ د هغي په لیدو د ځایه ولاړ سو په موسکا یي وویل: وعلیکم السلام.

کله چي هیلې هغه ولیدئ حیرانه ســول ځکه هغه یو شــل کلن ځوان وو او دې فکر کړئ وو چي دا به پوخ عمره سړی وي هیلې وویل: د څو ورځو راهیســي ستا دا شــپیلۍ اورم چي ږغوې یي چي رښــتیا سي دا څو ورځې کیږي چي ستا پر دې شپیلۍ د خوبه راکښینم.

هغه نفر وویل: ښـه ډېر وبخښه زه نه پوهیدم چي زما شپیلۍ به تاسو ته هلته در رسیږي او تاسو به د خوبه په راکښینۍ.

هیلې وویل: نـه کومه خبره نه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا هیلې وویل: زما نوم هیله ده د خاریج څخه راغلې یم غواړم پر دې شـــمشـــیر غار معلومات ولیکم ځکه پوهنتون کي یي پاېلیک پر راکړیدئ.

هغه نفر وویل: خبر یم.

هیلې وویل: څه؟

هغه نفر په وارخطایی وویل: مطلب مي د دا کلي خلکو ســـــره ویل چي داسي انجلۍ راغلې ده غواړې پر دې شمشیر غار لیکنه وکړې.

هیلې وویل: هو همداسې ده او تاسو به هم په دې برخه کي کمک را سره کوئ.

هغه نفر وویل: سمده ولي نه.

هیلې په موسکا وویل: تاسو یو څه وارخطا راته معلومیږی.

هغه نفر هم موسـکی سو بیا یي وویل: وارخطاء به څنګه نسم ځکه ټول خلک د شــــپې دلته نه راځي بیریږي خو ته راغلې نو وارخطا خو باید سم چي داسي نه پیری یي.

هیله موسـکۍ سـوه بیا یي وویل: هو همداســي یي وګنه چي پیری یم خو ته بیغمه اوسه په تا کار نلرم.

هغه نفر هم موسکی سو بیا یي وویل: څه مننه چي په ما کار نلرې.

هیلې وویل: ســـتا نوم څه دی او ولي دومره ناوخته د شــــپې راوځئ بیریږئ نه؟

هغه نفر وویل: زما نوم عثیم دی د ورځې لمر توند ســــي د پســــونو ګرځول پکښي سخت وي نو ځکه یي د شپې په اخیره کي راباسم.

عثیم چي کله د پسـو خبره وکړه نو بیا یي خپلو پسـو ته پام سـو چي هغو هیلې تـه حیران حیران کتل خو چي کلـه عثیم هغو تـه وکتـل او

(c) ketabton.com: The Digital Library

تندی يي ورته ګونجې کړ نو ټولو بيا په خپل خوراک پيل وکړ او د هيلې څخه يي خپل نظر واړوئ، بيا هيلې وويل: ماشاءالله ښايسته نوم دی نو عثيم صاحبه ماته به معلومات راکړې او ته پوهيږې دا کيلې ويني دا مي را غلا کړيده او دلته راغلې يم اوس که ته معلومات رانکړې نو دا هر څه به بې فايدې سي.

عثيم موسکی سو بيا يي وويل: سمده زه همکارې در سره کوم.

وروسته هيلې د عثيم څخه خدای په امانی واخيستی او ولاړه کلاء ته پټه ننوتل دروازه يي کلف کړل بيا يي کيلی د قلندر خان سرته وزړولې او دا خپل اطاق ته ولاړه، کله چي اطاق ته ولاړه نو عايشه هم ويښه سوې وه ددې په ليدو ډيره خوشحاله سول چي پر وخت راغله بيا يي ورته وويل: څنګه سو د هغه نفر سره دي وليدل؟

هيلې وويل: هو ومي ليدل او وعده يي هم وکړه چي معلومات به راکوي.

عايشې وويل: کيلی دي څه کړه؟

هيلې وويل: د کاکا سرته مي پر هغه لرګي وزړول.

عايشې وويل: ډير ښه.

بيا عايشې وويل: د سهار وخت داخل دی ته دې لمونځ وکه بيا بيده سه بدخابه به يي.

هيلې وويل: سمده.

وروسته تر لمانځه هيله بيده سوه او تر يونيم ساعت وروسته بيرته د لمر د تيزو وړانګو په سبب راکښينستل او د اطاق څخه دباندي ووتل کله چي د اطاق څخه ووتل نو د قلندر خان زوی او ميرمني يي خبرې سره کولې چي ميرمني يي وويل: يا يا ما به نن بيايي بازار ته که نه زه خبرې نه در سره کوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاوند يي وويل: خو بابا مو نه پرېږدي زه څه وکم؟

ميرمني يي وويل: چي هر څه وي خو ما به نن بيايي بازار ته.

خاوند يي وويل: افففف خدايه څه وکم؟

بيا يي وويل: سمده ته هم راځه زه يوازي نسم ورته ويلای ته مخ داسي ونيسه لکه مريضه چي يي زه به ورته ووايم چي ډاکټر ته يي بيايم.

ميرمني يي وويل: سمده خو داسي نه ماته خندا راسي.

هيله د دوی دوو په خبرو ډيره خنديدل

خاوند يي وويل: که داسي دې وکړه هم به يي وهلی يم او هم به اجازه رانکړې.

ميرمني يي وويل: سمده نه خاندم.

بيا دواړه قلندر خان ته ورغلل زوی يي وويل: بابا بلقيس دا څو ورځې کيږي سخته مريضه ده که ستا اجازه وي زه به يي ډاکټر ته بوځم.

قلندر خان بلقيس ته وکتل بيا يي زوی ته وويل: نو تا مخکي ولي نه ويل؟

زوی يي وويل: هغه بابا ما زړه نسوای کولای چي تاته ووايم.

قلندر خان هغو ته تر څو شېبو کتلو وروسته وويل: سمده ورسئ.

هغوی ډير خوشحاله سول بيا قلندر خان ورته وويل: پيسې در سره سته که يي درکم؟

زوی يي وويل: يا راسره سته بابا.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قلندر خان جیب ته لاس کړ څو پیســـې یې را وکښــــې ور یې کړې ورته ویویل: ها دا هم واخله شاید ورته ضرورت دي سي.

هغوی چې پیســـې واخیســـتې نو د تیاري نیولو لپاره بیا ولاړل خپل اطاق ته د هغو تر تلو وروسته فوراً هیله د قلندر خان خواته ورغلل قلندر خان د زوی او مړ.ور د تګ وروســـته هغو ته په لیدو وخندل هیله هم موسکۍ سوه بیا یې وویل: کاکا جانه ولې مو وخندل؟

قلندر خان وویل: مور او پلار که هر څومره ناپوه یې خو د اولاد په هر حرکت پوهیږ.ي مـا بـه هم چې کله ځوان وم پلار ته بهانې کولې چې کله مي میرمن بازار ته د سودا او یا تفریح لپاره بیول نن یې دا دی زما زوی ماته کوي دی فکر کوي چې پلار مي نه پوهیږ.ې.

هیلې تر موسـکا وروسـته وویل: کاکا تاسو هغوی ولـي مجبوره کوئ چې درواغ درته ووایي ولې ښـــځو باندي دومره بندیزونه لګوئ ایا ښځه انسانه نه ده؟ که څنګه؟ ولې هغه د نارینه پڅیر په پښتنې ټولنه کې آزاده نسې ګرځیدلای؟

قلندر خان تر ســاه اخیســتو وروســته وویل: لورې! د لندن ملیکه څه نومیږ.ي زما څخه یې نوم هیر دی؟

هیلې وویل: ملېکه الیزابیته نومیږ.ي.

قلندر خان وویل: آیا هغه کله یوازې او آزاده دباندي راوتلې ده؟ یا د نورو ریس جمهورانو یـا بـاچـاهـانو لونې او میرمني دبـانـدي یوازې راوتلي دي بیله ساتونـکو؟

هیلې وویل: نه کاکا.

قلندر خان وویل: ولـي هغه آزادې او یوازې نه راوځي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلې وویل: ځکه چې هغه په ټولنه کې یو خاص شخصیتونه دي د هغو مقام تر عامو خلکو لوړ دی چې هغوی ته ځوک تاوان ور ونه رسوي نو ځکه ساتونکي ور سره وي.

قلندر خان وویل: موږ هر یوه پښتانه ته لونۍ،خویندې، میرمنې همداسې حیثیت لري لکه یو ملېکه او شهزادګۍ نو ځکه د ساتونکو پځیر د هغو ساتنه کوو موږ پښتانه یو متل هم لرو چې مال تر سر قربان او سر تر ناموس موږ ته تر خپل سر هم د خپلې لور، خور او میرمنې عزت ارزښت لري دا چې خلک تبلیغات راپسې کوي چې پښتانه د ښځو قدر نلري هغوی اصل کې دا غواړي چې زموږ ښځې دي هم داسې بې ارزښته سي لکه دوی چې خپلې ښځې بې ارزښته کړېدي امریکا او نورو خاریجې هیوادو کې آزادي ورکول سوېده خو ته به تر ما ښه خبره يې چې هلته هره ورځ پر ځومره زیاتو انجونو زور زیاتۍ کیږي ځومره بده رویه ور سره کیږي آیا دا د ښځو حقوق دي؟

بیا قلندر خان وویل: دوی وای مسلمانان په خاصه توګه پښتانه ښځو ته د کار کولو اجازه نه ورکوي دا د ښځو سره ظلم دی آیا دا ظلم دی چې موږ مسلمانان او پښتانه نارینه پر ځان یخ، ګرمي، غم، درد، ستونزې مشکلات تیروو کار کوو پیسې ګټو دوی ته ډوډۍ او د ژوند اسانتیاوې برابروو آیا دا ظلم دی چې موږ یې پر دوی کوو؟ که يې د ځان سره یخ،لمر، غم، ستونزو او مشکلاتو او سختو کارو ته د دوی پځیر د ځان سره ودروو بیا خو نو دا د ښځو حق سو دوی مهربانه دي چې دا حق يې ورکړیدی خو موږ چې هوسا، آرامي د هره درده او ستونزې لیرې مو پر کور کښېنولې دي هره غوښتنه مو ور پوره کړیده ظالمان بلل کیږو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قلندر خان تر خبرو وروســـته هيلې وويل: رښـــتيا هم کاکا ډېرې ښــايســته او د قناعت وړ خبرې مو وکړې همداســـي ده مور د ليري ځايه فيصله کول چي کندهاريان يا پښتانه داسي دي و هاسي دي خو زمور تصور او حقيقت ډير فرق سره لري.

هيله تر څه خبرو وروسته د قلندر خان ميرمني ته ورغله چي پر بام يي خواره ولني پاکول د قلندر خان ميرمني هيلې ته وويل: څنګه دی لوري يو څه سات دی تير دی دلته خدای نکړه دېغت ونکړې؟

هيلې وويل: يا خاله ډير سات مي تير دی.

د قلندر خان ميرمني وويل: څنګه سو لورې هغه خط دي وليکی؟

هيلې وويل: کوم خط خاله؟

د قلندر خان ميرمني وويل: ولي هغه تا چي ويل زه پسي راغلې يم.

هيلې وويل: ښه ښه هغه ښيي بس په اخته يم وبه يي ليکم هغه شپانه به معلومات راکړې؟

هيلې ددې خبرې په اوريدو ټکان وخوړی چي دا خبره مي څنګه تر خوله ووتل.

د قلندر خان ميرمني په حيرانتيا وويل: کوم شپانه؟

هيلې فکر وکړ بيا يي وويل: هغه کله چي غرمه زه د کليوالو ســـره ليدو ته ولاړه ســـم هلته پر هغه غره باندي يو هلک دی پســـونه ور سره يي هغه ويل زه معلومات درکوم.

د قلندر خاني ميرمني د غره خواته وکتل بيا يي د غره خواته اشـــاره ورته وکړه وېويل: دا غر يادوې؟

هيلې وويل: هو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قلندر خان میرمني وویل: هلته خو ما تر اوســـه کوم شـــپانه نه دی لیدلی او نه هم کوم شـــپانه هلته ځي ځکه وچ غر دی واښـــه نســـته ورباندي.

هیله حیرانه ســـول چي دا څه وایي خو وروســـته یي فکر وکړ چي عثیم خو د ســـهار مخکي هلته پسونه پیایي او دوی په دي وخت کي بیده وي نو ځکه یي نه ویني.

کله چي شپه نیمایي ته ورسیدل او ټول په خواړه خوب بیده سول نو هیلې و عایشې ته وویل: هله عایشې ورسه نو کیلي راوړه.

عایشـــې د قلندر خان د ســـر څخه هغه کیلي راوړل او هیلې ته یي ورکړه بیا یي ورتـه د ژر راتګ وویل هیلې هم وعده وکړه چي ژر به راځي. هیلې دروازه خلاصـــه کړل او د غره پر طرف ولاړه کله چي غره ته ورسیدل نو عثیم ورته په انتظار ناست وو تر سلام او روغبړ وروسته عثیم وویل: اماده یي د معلومات لپاره؟

هیلې وویل: هو.

عثیم وویل: درځه دننه ورځو.

هیلې په حیرانتیا وویل: دننه؟

عثیم وویل: هو درځه چي زه در سره یم د مړه ماره مه بیریږه.

هیله موسکۍ سوه بیا یي وویل: د مړه ماره نو څوک بیریږي؟

عثیم پـه موســـکا وویل: دا زموږ کندهاریانو یو ټوکه ده چي د متل پځیر یي استعمالوو.

هیلې وویل: تاسو کندهاریان خو هم.

بیا دواړه د شمشیر غار پر طرف روان سول پر لاري عثیم وویل: هیلې کله چي ته د هوایي میدان څخه تر عینو میني پوري بیا د عینو

(c) ketabton.com: The Digital Library

میني ښخه تر دې ځایه پوري او دلته په ځو ورځو اوسیدو کي آیا تا د یو چا ســـره بې ادبي زیات معاف یو هلک ولیدی یا دي یو ځوک پر بچه بازۍ ولیدی؟

هیلې وویل: یا ولې؟

عثیم د هیلې خواتـه مخ واړوی بیـا یي په زهیره وویل: نو بیا تا ولـي موږ کندهاریانو ته د بچه بازه نوم استعمال کړ؟

هیله حیرانه ســول چي په دي عثیم ځنګه خبر ســو چي دې او مور کندهاریان په بچه بازه یاد کړې وه بیا یي وویل: ته ځنګه خبر سوې په دي؟

عثیم هم حیران ســو خو بیا یي وویل: تا نه یادوم البته دا ځني خلک موږ کندهاریان د بچه بازه په نوم یادوي ته پوهیږې هیلې ته دلته نه یي زیږیـدلې اول چي دلتــه رالې لهجـه دي یو ډول وه خو تر ځو ورځو اوسیدو وروسته دي لهجه زموږ کندهاریانو ښځیر سول تا چي یو نابلده ځوک ویني هغه به حتمي وایي چي ته همدلته زیږیدلې یي کندهارۍ یي ولـي چي ســـتا لهجه کندهارۍ ده کندهار ته هم داســـي مهاجر راغلي دي چي زیږیدلې به بل ځای یي خو اوســـیږي به په کنـدهـار کي یـا بـه د بل ځای یي کندهارۍ لهجه به یي زده کړې وي هغوی چي اوس هره بده پیښــه کړي نوم د کندهار پري بد سـو ځکه لهجه یي کندهارۍ ده بل دا چي ښه او بد هر ځای سته زه دا نه وایم چي ټول کندهاریان نو ملایکې دي یا ټول بد دي خو زموږ زړه درد وکړي چي کوم کار چي موږ کړی ندی او نوم مو هســـي بدنام دی هغه هم یوازي بد کس نه یادیږي بلکي ټول کندهار یادیږي.....

هیلې وویل: صــــحي دی بابا اول ما هم دا فکر کوی چي کندهاریان ځومره وحشیان دي خو چي د نږدي مي ولیدل پوه سوم چي هغه هر څه صرف اوازې وې چي د کندهاریانو په هکله ویل کیدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عثیم وویل: خیر پریږده یي راځه دننه زه به یواري په دا لرګي اور بل کړم تر څو رڼا جوړه سي.

عثیم په لرګي اور بل کړ بیا دواړه دننه شمشیر غار ته ورغله عثیم د شـــمشـــیر غار دننـه به اور یوې خوا و بلي خواته کوی او هغه ځایونـه بـه یي هیلې تـه تشـــریح کول عثیم و هیلې ته ډیر معلومات ورکړل نور هم مختـه تلی خو هیلې وویل: د نن لپاره همدومره بس دی ځکه سـهار کیدو ته لږ وخت پاته دی هلته به عایشــه خور راته منتظره وي کاکا هم نن سبا وختي راکښیني.

عثیم وویل: سمده چي ستا خوښـه یي درځه ته تر مخه سه داسي نه پیری دي راڅخه یوسي.

هیلې په موســـکا وویل: زه د پیري څخه نه بیریږم هغه هغه څوک بیریږي چي په کوچنیوالي یي انا د پیریانو کیسې ورته کړي وي.

عثیم لاندي کښـته سـو بیا یي هیلې ته لاس ونیوی بیا یي وویل: زما لاس ونیسه داسي نه وغورځیږې.

هیلې خپل لاس د عثیم پـه لاس کي ورکړ کله چي عثیم د هیلې لاس لمس کړ نو د سکون او آرام احساس یي وکړ بیا عثیم نرمه موسـکا وکړه تر راکښــته کیدو وروســته یي هیلې ته وویل: درځه زه به تر دروازې در سره ولاړ سم.

هیلې وویل: یا داسي نه یو څوک دي ووینې بیا به غلط فکر وکړې.

عثیم وویل: سمده نو ښه ورځ درته غواړم الله دي مل سه.

هیلـه پـه ځغاســــتـه کلا تـه راغله دروازه یي قلف کړل خو کیلې یي هیره ســــوه چي د قلفه یي وکاږي کلـه چي خپـل اطـاق تـه ولاړه نو عایشې ورتـه وویل: دروازه دي قلف کړه؟

هیلې وویل: هو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عایشې وویل: نو کیلې دې څه کړه؟

هیلې وویل: اف زما خدایه کیلې خو مې قلف کې هیره سوه.

عایشه ډیره وارخطا سوه بیا یې وویل: دا تا څه وکړه د بابا د راکښینستو وخت هم دی اوس به څه کوو؟

هیلې وویل: ته وده زه کاکا ته وګورم چې راکښینستلی دی که نه.

هیلې چې کله وکتل نو قلندر خان بیده وو ژر یې عایشې ته وویل: عایشې کاکا بیده دی ته ورسه کیلې د دروازې څخه وېسه د کاکا سر ته.

عایشه ورغله تر څو د قلف څخه کیلې راوړي خو کله چې د قلندر خان خواته نږدې سوه نو هغه د خوبه راکښینستی سترګې یې پر عایشې ولګیدلې ورته ویویل: څه کوې دلته؟

عایشې په بنده بنده لهجه وویل: اغغغغه بابا ما ویل اودس او لمونځ به وکړم.

قلندر خان وویل: دومره وختي؟ ورسه بیده سه اوس وختي دی چې موږ د لمانځه څخه راغلو وبه یې کړې.

عایشې وویل: سمده بابا.

کله چې عایشه روانیدل نو د قلندر خان سرته یې د کیلۍ ځای ته وکتل چې په همدې دمه پر میخ وځړیدل د عایشې سترګې د حیرانتیا څخه راوختلې بدن یې په ریږدیدو سو، قلندر خان د عایشې په لیدو خپل سر ته وکتل بیا یې عایشې ته وویل: څه شي ته ګورې؟

عایشې بیا په بنده لهجه وویل: هیییخ نه بابا زه به بیده سم.

قلندر خان وویل: ورسه لورې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

عایشه په ریږدیدلي بدن دننه ولاړه قلندر خان د ځان سره وویل: لکه چي د خوبه وه لیونۍ.

کله چي عایشــه دننه ولاړه نو هیلې ورڅخه په تلوار پوښــتنه وکړل: کېلۍ دې د بابا سر ته وځړول؟

عایشه چي حیرانه او په فکرو کي غرقه وه وویل: هو ومي ځړول.

هیلې په موسکا وویل: ډیر ښه شکر خدایه.

بیا هیلې وویل: ښه نو عایشې زه به بیده سم.

عایشه چي لا هم په فکر کي وه وویل: سمده بیده سه.

هیلې او عثیم بـه هره ورځ ســــره لیدل عثیم بـه هیلې تـه معلومـات ورکول د عثیم او هیلې تر منځ ملګرتیا ډیره ټینګه سـوې وه عایشــې بـه هم هره ورځ چي کلـه هیلې تـه کیلي راوړل نو پـه خپګـان بـه یي هیلې تــه پلاس کي ورکړه یوه ورځ کلــه چي هیلــه د عثیم لیـدو تــه ورغله نو ګوري چي د عثیم پر ځای هیڅوک نســته هیلې فکر وکړ چي شـــاید عثیم ور ســــره ټوکې کوي ځان یي پټ کړیدی نو ځکه شــاوخوا ورپســي ګرځیدل او د عثیم عثیم نارې به یي ور وهلې خو تــاریکـه زیـاتـه وه څوک معلومیدل هم نـه او د عثیم درک هم نـه وه هیله د شـمشـیر غار خواته ورغله خو هلته هم څوک نه وه وروسـته یي فکر وکړ چي شـاید عثیم ته کار ور پیدا سـوی وي یو ځای ته به تللی وي نو ځکه بیرته کور ته د تلو په نیت روانه سول خو چي مخ یي د کور طرف ته واړوی نو بدن یي په ریږدیدو ســو لاســونو او پښـو یي حرکت پریښـوی ځکه یو نا اشـنا او عجیب خلک یي ولیدل چي دې ته ګوري.

عثیم په ستړیا او سـاه اخیسـتلو خپل ځای ته ځان را ورسـوی او د هیلې د راتلو په انتظار سو خو تر څو شېبو وروسته یي په تعجب د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شــمشــیر غار خواته وکتل وېلیدل چي هیله را روانه ده عثیم د هغې په لیدو ولاړ ســو او موســکی ســو خو کله چي هیله عثیم ته نږدي سول نو عثیم ته هیله څه بل ډول معلومه سوه عثیم ورنږدي سو بیا یې وویل: هیلې ته ښه یې؟

هیلې په کراره وویل: هووو.

په دي ســره د هیلې ســترګې پټې ســوې لاندي لویدل چي عثیم ژر ونیول او نارې یې کړې: هیلې! هیلې.!

خو هیلې ږغ نکوی عثیم یې مخ سره وښورروی خو هیله په حال کي نه وه بیا عثیم ناره کړه: مازره، کمطمه، قسوره، طیکله؟

تر څو شېبو وروسته څلور ځوانان راغلل ویویل: ها وروره.

عثیم په درد وویل: د بې عقل زامنو ما تاســو ته نه وه ویلي چي تر څو زه راځم پر هیلې پام کوی؟

هغو څلورو ځوانانو کي یوه وویل: وبخښه وروره مشر خان غوښتې وو موږ هلته اخته سوو چي دا راغلې وه.

عثیم وویل: دا کوم د احمق زامن وه چي زما د منعي ســــربیره هم ددې مختته راغلې وه.

یوه وویل: هغه وروره د مشــــر خان میلمانه وه هغوی په دې نه وه خبر.

عثیم وویل: بې عقلانو د هغو سره دا یو کار مي در سپارلی وو هغه مو هم سم ونکړ.

هغو څلورو ځوانانو وویل: وبخښــه وروره په دې څه نه دي ســوي صرف د بیرې بې هوښه سوېده.

عثیم وویل: دا که یي زړه دریدلی وای نو بیا؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغو څه نه وویل چپه خوله ســول او ســرونه یي لاندې وځړول بیا عثیم هیلـه پـه غېږ کي پورتـه کړل د قلندر خان د کور پر طرف یي روانه کړل کله چي عثیم هیله د کور پر طرف روانه کړې وه نو پر لارې یي د هیلې مخ ته وکتل تر سترګو یي اوښـکي راغلې پر ټوله لار یي ژړل. کلـه چي کور تـه ورســـیدی نو د هیلې اطـاق تـه یي وخېژول کله چي اطاق ته دننه سول نو عایشه چي هیلې ته په انتظار وه کله چي یي دروازه خلاصـه ولیدل نو بدن یي په رېږدیدو سو او په وارخطایۍ ولاړه ســوه د اطاق پای ته ولاړه بدن یي په رېږدیدو سـو عثیم چي هغه وارخطا ولیدل نو وېویل: مه بیرېږه خور زه تاته تاوان نه در رسوم.

عثیم هیله پر کټ پریستل عایشــه چي لا هم د اطاق پای ته ولاړه وه هیلې ته یي په بیره وکتل عثیم وویل: دا ښه ده صرف بېریدلې ده.

بیا عثیم وویل: یو خبره واوره هغه دا چي څه چي تا ولیدل باید هیله او نوره کورنۍ در څخه خبره نســي که نه بیا به دي خیر نه وي زه نه غواړم دا زما څخه څوک جلا کړې.

وروسته د اطاق کلکین خلاص سو نرم باد جاري سو. کله چي لمر راوختی نو د هیلې د اطـاق کلکین تـه نږدې درختې تـه یو چوغکـه راغله د هیلې د اطاق خواته خو د کښـینسـتو سـره سـم د لاندي خوا څخه کوچنیانو په ډبره وویشــتل ډبره د چوغکې پر وزر ولـګیدل په دي سره هغه په هوا سول خو تر څو شېبو وروسته بیا په داسي حال کي راغله چي تر وزر یي وینې بهېدلې تر څو شــېبو وروســته چي کله هیله راکښــېنســـتل نو هغه چوغکه د کوچنیانو په لیدو والوتل. عایشـــه لا هم پر خپل ځای بي حواســه ولاړه وه چي تر څو شــېبو وروسـته هیلې سـترګې خلاصـې کړې او راکښـینسـتل کله چي یي

(c) ketabton.com: The Digital Library

عایشـــه وارخطا ولیدل نو ویویل: څه پیښـــه ده ولي داســـي وارخطا ولاړه یي؟

عایشې تر څو شېبو وروسته وویل: هیییڅ نه بس همداسي.

هیلې وویل: ښه ښه پوه سوم ما بد خوب ولیدی لکه چي په خوب کي مي لوی لوی چیغې وهلي دي چي ته دومره بېریدلې یي وبخښه نو.

عایشه څه سمه سول بیا یي وویل: یا کومه خبره نه ده.

هیلې وویـل: ډېر بـد خوب مي لیـدی خوب مي لیـدی چي زه د عثیم لیدو ته ورغلم خو هغه هلته نه وو بیا چي کله زه د شـــمشـــیر غار خواتـه ورغلم نو هلتـه مي ډېر یو عجب خلک ولیدل غټ غټ مخان یي وه لوی لوی پښې یي وې او پښې یي شا طرف ته اوښتې وې ما چي هغه ولیدل نو سخته وبیریدم ټول حواس مي د لاسه ورکړل خو په یو رکم مي ځان تر عثیمه ورسوی.

عایشې وویل: دا عثیم څوک دی؟

هیلې وویل: دا هم هغه هلک دی هغه ماته چي د شمشیر غار په اړه معلومات راکوي هغه ډېر ښه هلک دی عایشې.

عایشـــې نور څه نه وویل هیلې چي کله دباندي وکتل نو وېلیدل چي لمر راختلی دی بیـا یي وویـل: اوه زمـا خدایـه دا څومره نـاوختـه دی عثیم ته هم نه ورغلم هغه به څومره ماته انتظار وو.

کله چي شـپه راغله او نیمایي ته ورسـیدل نو هیلې بیا د عثیم سـره د لیدو امادګې ونیول عایشې هغې ته کیلۍ ورکړه هیله دباندي ووتل او د عثیم پر طرف روانه سول عایشې هغه د کلکین څخه څارل.

هیله چي کله د شمشیر غار غره ته ورسیدل د عثیم د کښینستو ځای ته ورغله او کله چي یي هغه ولیدی نو ســـلام یي ورتـه ووایه عثیم مخ اړولی وو په فکرو کي وو خو کله چي هیلې ورتـه ســـلام ووایه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو هغه اول خپل سترګې د اوښکو پاکې کړې بیا یې وعلیکم السلام ورته ووایه بیا یې وویل: ته راغلې؟

هیلې وویل: هو وبخښه تیره ورځ بیده سوې وم نه راغلم ته به انتظار وې؟

عایشې هیله د کلکین څخه لیدل چې خبرې کوي خو هلته هیڅوک نه معلومیدل بیا پر کټ باندي پریشانه کښینستل نه پوهیدل چې څه وکړي په فکرو کي سوه. عثیم خوشحاله سو چې هیله د تیري ورځې په پیښه نه ده خبره بیا یې وویل: نه هیڅ خبره نه ده زه هم یو څو شپې انتظار وم بیا ولاړم.

د هیلې د عثیم لاسته پام سو چې یو برخه یې توره سوې وه بیا یې په حیرانتیا وویل: دا په لاس دي څه سویدي؟

عثیم وویل: دا ستا د قلندر خان کاکا لمسیان ډیر شوخان دي ډبرې یې سره غورځولې هغه یې زه وویشتم خو ته فکر مکوه زیات نه دی زخمي.

هیلې په ګونجي تندي نیولو ورته وویل: ولې هغه ډبره د موم څخه جوړه وه چې نه یې یې زخمي کړی زه ځم کور ته ملهم درته راوړم.

عثیم وویل: یا یا تکلیف مکوه.

هیلې وویل: یا ته صبر زه یې راوړم.

کله چې هیله روانیدل نو عثیم تر لاس ونیول ورته ویویل: زه سم یم.

د عثیم تر سترګو اوښکې راغلې په ژړا یې وویل: بیا یې سبا راوړه اوس مه راځخه ځه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیله حیرانه سول بیا یي په حیرانتیا وویل: عثیمه ته ښه یي څه خبره ده؟

عثیم اوښـــــکې پـاکي کړې دا چي هیلـه پـه ځـان پوه نکړي چي دی وربانديي مین دی نو ځکه یي وویل: نن مي مور ویادیدل.

هیلې وویل: هغه چیري ده؟

عثیم وویل: وفات سویده.

هیلې وویل: اف خدایه الله دي یي وبخښي.

بیا هیلي وویل: لیونیه نو ژاړې ولي خو دعاوي ورته کوه هغه ســتا په ژړا ډیره دربانديي زهیریږي هغه به په قبر کي ډیره نا ارامه یي.

بیا تر څو شـېبو وروسـته هیلې وویل: بس یي کړه نو کوچنی خو نه یي چي ژاړې.

بیا یي خپل پوړنۍ واخیستی او د عثیم اوښـکې یي په ورپاکي کړې بیا یي وویل: څومره ښـــه هلک دی خو چي ژړلای یي نه مه ژاړه بره سباته چاکلیټ درته راوړمه پوپک درته راوړمه.

عثیم په دي سره موسکی سو بیا یي وویل: دا دی کندهارۍ لهجه دي هم زده کړه.

هیلې وویل: هو نو ډیر وخت مي کیږي چي راغلې یم او ســــتا لکه چي دا د بره لغـات تـه فکر ســـو چي مـا وویـل ځکـه کندهاریان خو خبرو کي بره یا باره ډیر وایي.

عثیم موسکی سو بیا یي وویل: نو تا یوازي دا باره زده کړه؟

هیلې وویل: هو نو دومره وخت خو مي هم نکیږي چي ټوله لهجه زده کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دوی په خبرو ســـره وخت ناوخته ســـو بیا هیلې وویل: عثیمه نن ناوخته سو بیا به سبا د معلوماتو په اړه وږغیږو.

عثیم وویل: صحي دی چي ستا خوښه یي او هو سباته زما پلار جان ستا لپاره میلمستیا جوړه کړیده بیا وختي راسه نو.

هیلې وویل: زما لپاره؟

عثیم وویل: هو ستا لپاره ولي ته نه راځې؟

هیلې وویل: یا درځم ولي نه درځم خو زما مطلب دا چي ســـتا پلار جان زما په اړه څه خبر دی؟

عثیم وویل: ما ورته ویلي دي ستا په اړه چي داسي مسافره ده داسي دی و هاســـي دی هر څه مي ورته ویلي دي بیا مي پلار جان وویل چي دا خو زموږ ټولو میلمنـه ده نو قلنـدر خـان ولي کور کي بنـدي کړیده نو تیره ورځ یي راته وویل چي سباته هیله در سره راوله.

هیلې وویل: نو زه به څنګه درســـم ځکه ته خبر یي چي زه دلته پټه راځم او دومره وخت وي هم نه چي در سره ولاړه سم ستاسو کور به هم لري وي؟

عثیم وویل: یا نږدي دی همدلي شـاوخوا کي دی ته ســباته لږ وختي راسه ان شاءالله بیرته دي د تیر پخیر وخت ته را رسوم.

هیلې وویل: صحي دی سباته وختي راځم.

وروســـته هیلې د عثیم څخه خدای په اماني واخیســـتل او د کور پر طرف روانه سول کله چي د غره څخه راکښته سوه نو په دې وخت کي عبدالله چي د کور څخه دباندي راوتلی وو غوښتل یي چي چای جواب وکړي چي یو دم یي ســـترګي پر هیلې ولګیدې چي د غره څخه راکښته سول. عبدالله سترګي پلاسو سره ومښلي چي شاید زه د خوبـه یم خو چي وېکتـل نو هیلـه د قلنـدر خـان د کلاء پر طرف

(c) ketabton.com: The Digital Library

روانه وه عبدالله يواري غره ته وکتل بيا يي هيلي ته وکتل تر څو شـــېبو يي هيلۍ ته کتل چي بيا هيله په کراره کلاء ته ننوتل عبدالله ډير حيران سو چي هيلۍ په دا نيمه شپه په غره کي څه کول خو څه يي ونه ويل د سبا په انتظار سو چي سباته به يي سم معلومات وکړم.

کله چي تر خوب وروسته هيله راکښېښستل نو دباندي ووتل د قلندر خان د مړندو سره په باندار مصـروفه سـول چي د قلندر خان زوی محمود راغلی او هيلۍ ته يي د لاس ســـاعت ونيوی ورته ويويل: هيلۍ خور دا ستا لپاره.

هيلۍ په موسکا وويل: په کومه خوشحالۍ کي؟

محمود وويل: هغه ورځ دي پياد ده چي ما و تاته وويل چي بابا د کار لپاره پيســـې نه راکوي چي تا راته وويل چي اول يو کار کي تجربه تر لاسه کړه....؟

هيلۍ وويل: هو پياد مي دي.

محمود وويل: زه په هغه ورځ ولاړم د موټرانو د مستري يو ملګري سره مي شاګردي شروع کړه چي په ډير لنډ وخت کي مي کار ځني زده کړ بيا مي يو بل ملګري راته وويل چي راســـه ګاراج کي کار راســره وکړه اوس د هغه سـره کار کوم ۲۵۰۰۰ افغانۍ راکوي نن مي اول معاش واخيستۍ او تاته مي دا دی يو کوچنۍ او ناچيزه تحفه راوړل ځکه دا هر څه ستا د مشورې لکبله ما تر لاسه کړه.

هيلۍ د محمود څخه ساعت واخيستی بيا يې ورته وويل: ډيره مننه خو دې ته اړتيا نه وه.

محمود وويل: يا هيلۍ خور ته خو زما د معاش نيمايي حق را ســره لرې خو مـا دا کوچنۍ تحفه درکړل همدا پـه ډير څـه راڅخـه قبول کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلۍ وویل: ولي نه وروره خو یو مشـــوره بله درکوم هغه دا چي د معاش پکـار کي تـه پرمختـګ نســـې کولای د ژونـد پـه تیریـدو بـه خوشحاله یي چي تاته هره میاشت ژر معاش حواله سي خو که خپل شـــخصـــي کار شــروع کړې هم به پرمختګ پکښــي وکړې هم به د ژوند په خوند پوه سې.

محمود وویل: خو خور زه به خپل شـــخصـــــي کار څنګه جوړ کړم ځکه زما ســره دومره پیســې هم نســته چي یو ګاراج او ســامان په رانیسم.

هیلۍ وویل: هر چا چي اول کار د ډیرې سرمایي په مصرف شروع کړی وي حتمي یي تـاوان کړیدی ځکـه دوی تـه یي د تـاوان او ګټې اړخونه نه معلومیږي د کار شــروع باید تل د کوچني ځایه څخه وي کرار کرار باید پرمختګ پکښي وسي.

محمود وویـل: خو هیلۍ خور چي د کوچني ځـایـه یي پیلوم نو تر ۲۰۰۰۰۰ افغانیو پوري مصـــرف کیږي بابا ته چي induced وایم وایي چي بیکاره ته شی نسې کولای لټ یي ... بس دا خبرې راته کوي.

هیلۍ وویـل: بـابـا تـه مـه وایـه زه مي پلار تـه وایم چي هغـه یي راواستوي بیا ځانته کار په جوړ کړه.

محمود وویل: هیلۍ خور دا څه وایي زه به ستا څخه هیڅکله پیسې وانخلم ته میلمنه یي زموږ او موږ د میلمنو څخه هیڅ نغواړو.

هیلۍ وویل: شــــابوښ یو وار خور وایي بیا راته میلمنه وایي پردۍ کوې مي.

محمود موسـکی سو بیا یي وویل: میلمنه مي په دې درته وویل چي تا ویلي وه چي زه دلته د شــمشــیر غار په اړه د معلوماتو راټولولو لپاره راغلې یم یو څه وخت لپاره ته بیرته ځې ځکه مي میلمنه درته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویل خور خو مي باید تل راسره پاته سي ولاړه نسي خو ته زموږ څخه ځې.

هیلې په موسکا وویل: یا اوس خو دې نو پردئ کړم.

محمود هم موسـکی سـو بیا هیلې وویل: یا وروره زما پلار ډیرې پیسې لري دا ۲۰۰۰۰۰ د هغه په پیسو کي داسي دي لکه ۲ افغانۍ خو دلته سـتا ژوند په جوړیدلای سـي بیا چي یي پیدا کړې بیابه یي بیرته راکوې همداسي یي نه در پریږدم.

هیله او محمود دواړه موسکي سوه بیا محمود وویل: صحي دی.

هیلې وویل: نن ماښـام به زه بابا ته ووایم شـاید په دا یو څو ورځو کي یي راواستوي بیابه بانک ته پسي ورسو.

محمود وویل: صحی دی هیلې خور مننه ژوندئ اوسې.

کله چي ماښـام سو نو هیلې د عثیم د لیدو لپاره امادګۍ شروع کړې او د وخت داخلیدو سـره سـم هیله د عثیم پر طرف ورغله کله چي هلته ورسـیدل نو عثیم ورته په بې صـبرئ انتظار وو تر روغبړ وروسته عثیم وویل: څو؟

هیلې وویل: هو.

عثیم وویل: خو زه یو شرط لرم هغه دا چي زه غواړم تا حیرانه کړم نو ځکه تر هغه ځایه ته باید سترګې پټې کړې.

هیلې وویل: خو غوځاره به سم که مي سترګې پټې کړې.

عثیم وویل: نه غوځاریږې زه لار در ښیم.

هیلې وویل: صحي دی.

عثیم وویل: نو سترګې دي وتړم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چي د سټېج پر مخ د هيلې کيسه تر دې ځايه پوري راورسيدل نو بيا هيلې ګډونوالو ته وويل: په هغه ورځ زه نه پوهيدم چي عثيم ولي زما سترګې را پټوي هغه خو ماته ويلي وه چي ما حيرانوي نو ځکه سترګې راتړې خو حقيقت دا نه وه حقيقت دا وه چي په هغه ورځ عثيم زه بل ځای نه بلکي شمشير غار ته بوتلم سترګې يي ځکه راتړلې وې چي زه ونه بيريږم خو که زه خبره سوې وای نو زړه به مي دريدلی وای نو ځکه عثيم داسي وکړه.....

تر څه تګ وروسته عثيم وويل: بس ودريږه راورسيدو.

کله چي عثيم د هيلې سترګې ور خلاصي کړې نو هيلې تر څو شېبو وروسته وليدل چي ددې ومخته څو ښځې ولاړي دي په لاس کي يي د چاکلېټو ډک لوښــي نيولي دي هيله حيرانه ســول خو عثيم ورته وويل: هيلې! زموږ کندهاريانو داســي رواج دی چي کله يو خاص ځوک لکه نوې ناوې، نوی زوم يا هم چي د حج څخه څوک راغلي وي يا داسي نور زموږ کورو ته راځي نو ښځې يي پر سر باندي چاکلېټ اچوي چي دې ته دوی خونی وايي کندهاری لهجه کي ستا اجازه ده؟

هيله هغو ولاړو ښځو ته ورنږدې سوه د هري يوې سره تر روغبړ وروسته به هغو د هيلې پر سر چاکلېټ اچول او پر تندې به يي مچول(ښکُلول) د ښځو سره تر معرفت او مجلس وروسته هيلې عثيم ته وويل: ستا پلار چيري دی؟

عثيم وويل: بابا راځي د ملګرو سره يي مجلس درلودی ويل يي چي ژر درځم هيلې ته ووايه چي خفه کيږه مه.

هيلې شاوخوا کتل بيا يي وويل: عثيم! دا ستاسو څه نا اشنا ځای دی موږ ډير ليري راغلې يو د کاکا د کلي څخه که لږ ځکه هلته نږدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما مخکي دومره زياتې رڼاګانې، څراغان او داســـي بنګلې نه وې ليدلي؟

عثيم وويل: يا نړدي يو خو داســي خبره ده چي مخکي برقونه نه وه دا نن ســـتا د بخته برق راغلی دی او د کاکا د کلي څخه زموږ کلی ځکه نه معلوميږي چي مينځ کي مو غر دی.

عثيم د هيلې فکر ور واړوی بيا يي وويل: هغه دی بابا هم راغلی.

هيلې چي د هغه پر طرف وکتل ليري يي يو سړی وليدی چي د څو نورو کسانو سره را روان وو کله چي هيلې ته رانږدي سول د عثيم پلار خپل ملګرو ته وويل: تاسو دلي ودريږئ.

هغوی چي کله ودريدل د عثيم پلار په موســـکا ســـره د هيلې خواته رانږدي سو او سلام يي ورته ووايه. هيلې هم په موسکا سلام ورته ووايه تر روغبړ وروســـته د عثيم پلار وويل: عثيمه زويه ما نه وه درته ويلي که زه وځنډيدم خپل ډوډۍ مو وخوری هيله لور به وږې وي.

عثيم وويل: ما ورته وويل چي ډوډۍ به وخورو خو دې ويل چي بابا راسي يو ځای به يي وخورو.

د عثيم پلار وويل: نو درځئ.

تر ډوډۍ خوړلو او مجلس وروســته هيلې د عثيم د پلار څخه خدای په امانی واخيســتې تر څه تګ وروســته هيله د هغه مخکينيو ښــځو ســره هم ودريدل د هغو څخه يي هم خدای په امانی اخيســتی د عثيم پلار عثيم او هيلې ته کتل او ورته موســکی کيدی ملګري يي څنګته ودريدل ويويل: څه خبره ده؟

د عثيم پلار وويل: د ميرمني تر مرګ وروســـته مي زوی هيڅکله دومره خوشحاله نه وو ليدلی لکه د کومه وخته چي ددې انجلۍ سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

يي ليدلي دي تل داســـي وو لکه د يو څه په تمه چي وي ما به تل کوښـــښ کوی چي پيدا يي کړم خو ونه توانيدم اخير دا دی ده خپله خپله خوشحالي پيدا کړل.

ملګرو کي يي يوه وويل: خو ته فکر کوې چي د عثيم دا خوشـحالې به دايمي وي؟

د عثيم پلار وويل: خو زه همدا خبرې ته په تشـويش کي يم خو الله جل جلاله ته دعا کوم چي دوی هيڅکله سره جلا نکړې.

تر خدای په امانۍ وروســته هيله او عثيم دواړه روان ســول تر څه تګ وروسته ډيره سخته تياره سول هيلې عثيم ته په موسکا وويل: عثيمه! زه لار نه وينم ما تر لاس ونيسه داسي نه سره ورک سو.

عثيم وويل: صحی دی.

بيا عثيم او هيله تر څو شـــېبو وروســـته خپل پخواني ځای ته راورسيدل شپه ناوخته وه سهار ته لږ وخت پاته وو هيلې غوښتل د عثيم څخه خدای په امانی واخلي چي په دي وخت کي د عثيم په نظر کي عبدالله ورغلی چي دوی ته يي پټ پټ کتل. عبدالله وليدل چي هيله خبرې کوي خو څوک نه معلوميږي چي چاته يي کوي هغه پوه سو چي هيله د شمشير غار د پيريانو په قبضه کي ده نو ځکه يي غوښـــتل چي قلندر خان خبر کړې نو د هغه د کلاء پر طرف ور روان ســـو عثيم هيلې ته وويل: هيلې ته دلته د يو درو دقيقو لپاره انتظار سه زه بيرته راځم ما يو څه هير کړيدي.

هيلې وويل: صحي دی خو ژر راځه.

عثيم وويل: سمه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر تګ وروسته څو شېبې تيرې سوې چي عثيم بيرته راغلی هيلې ته يي وويل: دا دی راغلم نو اوس ورسره داسي نه د سهار اذان شروع سي.

هيلې د عثيم څخه خدای په اماني واخيستی او د کلاء پر طرف روانه سول کله چي کلاء ته ورسيدل دروازه يي وټړل عايشې ته تر کيلۍ ورکولو وروسته بيده سول کله چي غرمه سول او د خوبه راکښېنستل نو تر مخ پريوللو وروسته دباندي ووتل قلندر خان او زامن يي ډير پريشانه ناست وه کله چي هيله هغو ته نږدي ورغله نو د قلندر خان زوی وويل: جنازه يي پر څو بجې ده بابا؟

قلندر خان په غمګينه لهجه وويل: ماپښېن پر ۳ بجې ده.

هيلې وويل: څه خبره ده کاکا د چا جنازه ده؟

قلندر خان وويل: د عبدالله.

هيلې وويل: هغه کاکا چي زما لپاره يي چرګ را استولی وو؟

قلندر خان وويل: هو.

هيله ډيره پريشانه سول بيا يي وويل: اف خدايه دا څنګه هغه څنګه مړ سو کاکا؟

قلندر خان وويل: نه پوهيږم لورې ډير په ظلم يي وژلی دی.

هيلې وويل: افففف خو د عبدالله کاکا د شکله داسي نه معلوميده چي چاته دي يي تکليف رسولی وي يا دي د چا سره دوښمني ولري.

قلندر خان وويل: نه پوهيږم خو کلېوال وايي چي د شمشير غار پيريانو وژلی دی ځکه هغه به سهار ډير وختي دباندي راوتی مسجد ته به راتلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلۍ وویل: هر چا چي وژلی وي الله دي سزا ورکړي ځومره نېک سړی وو.

قلندر خان وویل: ربښتیا هم ډېر نېک سړی وو هر وخت به یي ستا پوښــتنه کول ما ته به یي ویل چي هیله لورکۍ دباندي باســه دېغت ونکړي خیال یي ساته داسي کوه و هاسي کوه.

هیلۍ وویل: الله دي یي وبخښي.

کله چي ماښـام سـو نو هیله عایشـې ته انتظار وه خو عایشـه خپل په اطاق کي د هیلۍ څخه پټه سـول هیله پریشــانه وه چي عایشـــه ولي اطاق ته نه ده ورغلې کیلۍ ته هم پریشـــانه وه چي څوک به یي ور وړې ټوله شـپه عایشـې ته په انتظار سوه خو هغه رانغله نو مجبوره سول بیده سوه تر څه وخت وروسته مرغه راغلی او د هیلۍ د اطاق پر مخامخ په درخته کي کښـینسـتی او نارې یي کړي شـــاوخوا یي وکتل بیا یي نارې کړې وروســـته په هوا ســـو د هیلۍ د اطاق پر کلکین کښینستی تر څو شېبو ناستي وروسته په هوا سو ولاړی.

د عثیم ملګرې وویل: ته ورته وایي ولي نه یاره؟

عثیم وویـل: کـه مي چیري د میني ورتـه وویـل نو حتماً بـه د ځان پـه اړه هم ورته وایم خو زه بیریږم که مي خپل اصـلیت ورته ووایه نو د هغي پـه زړه کي بـه زمـا لپـاره وهم او بېره ځـای ونیســـي او زه نغواړم چي هغه زما څخه وبېریږې بلکي مینه راسره وکړي.

ملګري یي وویل: نو اخیر څه کول پکار دي کله چي د هغې پایلیک بشپړ سي نو هغه به درڅخه ولاړه سي او دا شاید ډېر ژر پېښه سي زه درته وایم چي هر څه ورته ووایه یا به دي خپله سي او یا به دې انتظار ختم سي ځکه انتظار کول تر مرګ هم بدتر دي.

عثیم وویل: فکر به وکړم چي څه کول پکار دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چي سهار سو هیلې غوښتل د عایشې څخه د تیري شپې د نه ورتګ علت وپوښتي خو عایشې به د خوابښې یا هم د قلندر خان سره ځان مصروفه کوی اخیر دا چي هیله تر اخیره ونه توانیدل چي د عایشې سره خبرې وکړي او د تیري شپې د نه ورتګ پوښتنه او د راتلونکې شپې لپاره د کیلۍ غوښتنه ځني وکړي. کله چي شپه سول هیله په فکرو کي غرقه وه چي نن دوهمه شپه ده چي د عثیم سره مي ندي لیدلي څو ورځې همداسې تیرې سوې یوه ورځ سهار تر ناشتې خوړلو څو شیبې وروسته د کلاء دروازه وټکېدل قلندر خان چي د کلاء په منځ کي پر کټ ناست وو خپل زوی ته وویل: هلکه ورسه وګوره چي دا دروازه څوک ټکوي!

زوی یي وویل: سمده بابا.

کله چي د قلندر خان زوی دروازه خلاصه کړل ګوري چي د استخباراتو پولیس ولاړ دي تر روغبړ وروسته قومندان وویل: پلار دي چیري دی؟

د قلندر خان زوی وویل: کور کي دی.

قومندان وویل: ورسه ورته ووایه چي راووځه!

د قلندر خان زوی دننه ولاړی قلندر خان ته یي وویل: بابا د استخباراتو پولیس راغلي دي وای پلار ته دي ووایه چي دباندي راووځي.

قلندر خان حیران سو چي په دا سهار وختي بیا استخبارات څه کوي خو کله چي ور ووتی نو تر روغبړ وروسته قومندان وویل: حاجي کاکا څو ورځي مخکي ستاسو یو کلیوال وژل سوی وو تاسو به خبر یاست؟

قلندر خان وویل: هو خبر یم ښه مي پیژندی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قومندان وویل: موږ د هیلې په نامه ستاسو په کور کي میلمنه د هغه د وژنې په تور د تحقیق لپاره بیایو.

قلندر خان ډیر حیران او په غوسه سو بیا یي وویل: ته په سد کي یي چي دا څه وایي؟

قومندان وویل: هو حاجي کاکا په سد کي یم موږ د هغي پر ضد ثبوتونه لرو هغه باید زموږ سره ولاړه سي که نه موږ به یي په زوره بوځو.

قلندر خان نور هم حیران سو بیا یي په غوسه وویل: که دې دا دریشي نه وای اغوستې ددې خبرې ما ډیر ښه جواب درکوی.

قومندان وویل: ګوره حاجي کاکا موږ دېته مه مجبوره کوه چي د زور څخه کار واخلو.

قلندر خان وویل: چي په تا نکیږي هغه وکړه لاس دي آزاد هغه دي توپک دی او دا زما سر که تا زما د کور خواته یو قدم هم کښېښنوی نو یا به ما وژني یا به تا وژنم.

یو پولیس قومندان ته پټ وویل: قومندان صاحب دی ددې کلي مشر دی که مو لږ بې ادبې ور سره وکړه نو کلیوال به مو سر د تنه راجلا کړې.

قومندان قلندر خان ته وویل: اوس ځم خو چي بل وار راځم که اړتیا سوه نو د سرونو بازې به هم سره وکړو.

قومندان دا خبرې وکړې بیا ولاړی کله چي یي مشر آمر ته د قلندر خان کیسې جریان ووایه نو هغه ورته وویل: بې عقله تاته چا وویل چي ته د قلندر خان سره داسي بې ادبه خبرې وکړه بیا ته نه یي خبر چي که دوښمن هم د پښتانه میلمه سو نو د دوستانو پڅیر چلند ور سره کوي د پښتنو پر سترخوان دوښمن هم دوست وي بله غلطې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې دا کړېده چې زموږ يو اســلامي هيواد او نظام دی کفري هيوادو کي لا هم چې ښځه ګفتاروي نو ښځېنه پوليســه در ســره بيايي تا در سره بيولي وه؟

قومندان وويل: يا آمر صاحب.

آمر وويل: ښار ته خبر ور واستوه چې سباته زموږ ښځينه پوليسو ته ضرورت دی راوايستوی.

قومندان وويل: سمده آمر صاحب.

کله چې قلندر خان هيله ددې خبرې خبره کړه نو هغه ډېر وبېريدل بيا يي وويل: ما به عبدالله کاکا ولي وژی پر هغه خو زه د خپلې لور پځير ګرانه وم.

قلندر خان وويل: نه پوهيږم چې څه خبره ده چې هغو ولي داســـي ويل.

يو ملګری په ځغاسته عثيم ته ورځغستل په لنډه لنډه ساه اخيستلو يي وويل: عثيمه عثيمه ټکه راولويدل.

عثيم په وارخطايې د ځايه ولاړ سو بيا يي وويل: څه وسوه؟

ملګرې يي کيسه ورته وکړه په دې سره عثيم عصباني سو فکر او سد يي کار پرېښوی ديوال ته يي سوک کش کړ پر سر يي لاسونه ونيول ډېر غمګين ســو. په دې خبر ســـره اجمل او بيا د هيلې پلار فرشـــاد هم خبر ســـول ټول ډېر وارخطا وه د هيلې پلار په هم هغه وخت د طيارې ټکيټ وکړ او د کندهار پر طرف روان ســو تر څو ساعتو وروسته ټول د قلندر خان کور ته راورسيدل هيلې د پلار په ليدو د هغه غيږ ته ځان ور ورســـوی او په غيږ کي يي ونيوی تر سترګو يي اوښکې رواني سوې پلار يي وويل: مه ژاړه لورې هر څه به خدای سم کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر روغبړ وروسته ټولو تر ماښامه بحث سره وکړ بیا قلندر خان وویل: خیر تشویش مکوی ان شاءالله چي هیلۍ کوم جرم کړی ندی نو ثبوت به د کومه کړې دوی.

کله چي سبا سو نو غرمه مهال بیا دروازه وټکېدل کله چي د قلندر خان زوی ورغلی د هغې خوا چي بیرته راغلی نو وې ویل: بابا آمر صاحب راغلی دی.

قلندر خان او ټول دباندي ور ووتل تر روغبړ وروسته آمر وویل: حاجي کاکا ډیر وبخښی چي تکلیف درکوو خو دا زموږ وظیفه ده.

قلندر خان وویل: کومه خبره نه ده خو دا ووایست چي بیا څنګه راغلي یاست؟

آمر وویل: حاجي کاکا تاسو شاید تیره ورځ د موضوع څخه خبر سوې یاست لومړی خو بخښنه غواړم چي زما قومندان ستاسو سره بې ادبي کړې وه او بیله ښځینه پولیسو راغلی وو موږ راغلي یو چي ستاسو میلمنه د تحقیق لپاره قومندانۍ ته بوځو ځکه د هغې پر ضد باندي قضیه ثبت سویده او موږ تر څو څېړنو وروسته ستاسو کور ته راغلو که نه نو تکلیف مو نه در کوی بیا ستاسو مېلمنه زموږ مېلمنه هم ده بلکي د ټول کندهار مېلمنه ده خو د قانون ځنځیرانو مو لاسونه راتړلې دي چي باید د هغې څخه تحقیق وکړو موږ ښځینه پولیسې را وستلې دي که ستاسو خوښه وي ستاسو مېلمنه به زموږ سره ولاړه سي؟

قلندر خان وویل: پوهیږم تحقیقات کول ستاسو حق دی خو ته به ښه خبر یي چي موږ پښتانه یوازې ښځه دباندي نه پرېږدو د پردو خلکو سره خو بیخي نه که ته کوم انتقاد نلرې موږ به هغه خپله درولو قومندانۍ ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

آمر وويل: دا خو ډېره ښه خبره ده ټول داسي راسی لکه زما مېلمانه چي یاست.

قلندر خان وويل: ډېره مننه آمر صاحب ان شاءالله موږ به په یو څو دقېقو کي درسو.

د هیلي پلار وويل: آمر صاحب تاسو ویلای سی چي موضوع څه ده؟

آمر وويل: قومندانۍ ته راسی چای به هم راسره وڅښی او په موضوع به مو هم پوه کړم اوس راباندي ناوخته دی قومندانۍ کي کارونه هم زیات دي.

وروسته آمر د ټولو څخه خدای په امانی واخیستی او ولاړی.

کله چي قلندر خان او نور ټول کور ته ننوتل نو تر مشورو او خبرو وروسته یې غوښتل چي د هیلي سره یو ځای قومندانۍ ته ولاړ سي هیله چي کله روانیدل د قلندر خان د میرمني پر اوږه یې په ژړا سر کښیښوی ډېره وارخطا وه د قلندر خان میرمني ورته وويل: مه ژاړه لوري چي ګناه دي کړې نه وي د دنیا هیڅ قانون تاته سزا نسي درکولای په ډاډه زړه ورسه.

هیله د قلندر خان د میرمني په خبرو څه ارامه سوه بیا ټول د قومندانۍ پر طرف روان سول آمر چي کله دوی ولیدل نو ډېر خوشحاله سو تر څه بانډار وروسته د عبدالله ښځه او ورونه هم راورسیدل هغو په ډېره غوسه هیلي ته کتل تر څو شیبو وروسته آمر وويل: ستاسو محکمه سباته شروع کیږي نن مازي د حاضرۍ فورمه امضاء کړی.

هیلي او د عبدالله ښځي او ورونو فورمه امضاء کړل بیا آمر د عبدالله ښځي او ورونو ته وويل: تاسو ولاړ سی سباته راسی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی ولاړل بیا آمر قلندر خان ته وویل: حاجي کاکا دا یو عجبه قضـــیه ده زه غواړم دا خور ددې قضـــیې وڅغورم ځکه دا زموږ مېلمنه ده خو قضـیه ثبت سـویده دا باید سـباته ټول رښـتیا ووایي زه پوهیږم قتل دې نه دی کړی د عبدالله کورنۍ هم په دې پوهیږې چې دا انجلۍ قتل نســي کولای خو د ښــکېلتیا په خاطر د عبدالله کورنۍ غواړي دې ته سـزا ورکړي ځکه ددې په سبب قاتل قتل کړیدی خو ثبوتونه ټول ددې خور پر ضد دي.

ټول ډیر حیران سـول بیا د هیلې پلار وویل: قاتل ددې په سـبب ولي قتل کوی موږ پوه نسـوو او دا قاتل دی څوک چې سـزا يي زما لور ته ورکول کیږي؟

آمر وویل: که د قاتل په اړه درته ووایم شاید تاسو باور ونکړی ځکه کیدای سـي ستاسو لور ستاسو څخه دا خبره پټه کړې وي یا هم شاید دا خپله خبره نه وي چې قاتل څوک دی.

قلندر خان وویل: آمر صاحب داسي صفا صفا ووایه چې قاتل څوک دی او دا د هغه ســره څه پېژني دا خو د کوره نه ده وتلې چې وځي هم زه یا د کورنۍ نور غړې مي ور سره وي.

آمر وخنـدل بیـا یي وویـل: حـاجي کاکا قاتل دا پېژني او هره ورځ دا ور سره ویني هم ځکه د قتل د ځای سره موږ ددې د پښو پلونه پیدا کړل چې په هغه شپه یوازې ددې پلونه تازه وه پر هغه لاره.

هیله حیرانه سول چې آمر څوک یادوي چې قاتل دی او زه يي پیژنم بیـا د هیلې پلار وویل: آمر صـــاحب ته پوهیږې چې موږ ســـخت پریشانه یو نو سم ووایه چې څه خبره ده او قاتل څوک دی؟

آمر هیلې ته وکتل بیا يي ورته وویل: ته هره شپه د چا سره وینې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې سـره هیله وارخطا او ټول حیران سـول څه یې ونه ویل آمر بیا پوښتنه وکړه وېویل: وواېه چې ته د چا سره وینې هره شپه؟

هیلې سـر لاندې وځړوی څه یې ونه ویل بیا یې پلار وویل: هیلې لورې د آمر صاحب د پوښتنې جواب ورکړه ته د چا سره وینې؟

قلندر خان وویل: آمر صـاحب زه چې ببدیږم هره شـپه دروازه قلفوم نو بیا دا د چا سره او څنګه ویني؟

آمر وویل: نـه پوهیږم چې دا پـه هوا هلتـه ځي او کـه د دیواله اوړي خو هره شپه دا د یو چا سره ویني هغه به دا خپله ووایي.

هیلې بیا څه ونه ویل بیا یې پلار وویل: هیلې وواېه چې آیا ته د شپې دباندې وځې او د یو چا سره وینې؟

هیلې څه نه ویل خو کله چې یې پلار په غوسـه باندې ناره کړه چې: هیلې زه څه درته وایم ته زما اوازه اورې آیا ته د یو چا سره وینې؟

هیله وبېریدل په بنده بنده لهجه یې وویل: هو بابا.

په دې سـره ټول ډېر حیران سـول بیا هیلې وویل: خو بابا هغه یو شپانه هلک دی ما د شمشیر غار په اړه معلومات ځني غوښتل هغه معلومات راکول.

په دې سره یې پلار هیله ټینګه چپلاخه ووهل بیا یې ورته وویل: نو د بې عقل لورې څوک د شپې ور سره وینې؟

قلندر خان او آمر د هیلې پلار ته وویل: چې آرام اوسه.

د هیلې تر سترګو اوښکې رواني سوې بیا تر څو شېبو وروسته آمر وویل: هیلې ته پوهیږې هغه هلک څوک دی؟

هیلې څـه نـه ویل لاندي یې کتل بیا آمر وویل: هغه هلک شـپانه نه بلکي د شمشیر غار پیری دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې سره هیلې سر راپورته کړ آمر ته يي وکتل ډیره حیرانه وه چي دا څه وايي نور هم ټول ډير حيران سول د هيلې پلار په حيرانتيا وويل: څه؟!

آمر وويل: هو هغه پيرى دى او عبدالله هم هغه وژلى دى.

هيلې وويل: يا داسي نسي کيداى.

آمر وويل: که ته باور نلرې نو ورسه نن يي خپله ځانته ثابته کړه که هغه انسان ذات دى نو هغه ستا سره د ورځې ولي نه ويني.....

هيله او کورنۍ يي کور ته روان سول د نورو سره سره هيله هم په فکرو کي غرقه وه چي دا څه يو عجب حالت دى د هيلې په ذهن کي د آمر دا خبره څو څو واري تکراريدل: هغه هلک شپانه نه بلکي د شمشير غار پيرى دى.

کله چي کلاء ته ورسيدل ټول په فکرو کي غرق وه چي شپه سول نو هيله د اطاق څخه دباندي راووتل پلار يي وويل: اوس چيري ځې؟

هيلې وويل: بابا زه غواړم د هغه هلک سره ووينم.

پلار يي په حيرانتيا وويل: ته پر سد يي هيلې؟

هيلې وويل: هيله کوم بابا ما پريږده چي د هغه سره ووينم.

پلار يي وويل: نه پوهيږم چي په تا څه وسول تا د آمر خبرې نه واوريدي چي هغه وويل چي هغه پيرى دى انسان ندى.

قلندر خان وويل: فرشاده هيله پريږده چي د هغه سره ووينې.

د هيلې پلار په حيرانتيا وويل: څه؟

قلندر خان وويل: زه درته وايم چي هيلې ته اجازه ورکړه چي د هغه سره ووينې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هیلې پلار او اجمل غوښـــتل څه ووایي خو قلندر خان وویل: زه درته وایم اجازه ورکړی.

بیا د هیلې پلار هیلې ته اشاره وکړه چې ورسه کله چې هیله ولاړل قلندر خان وویل: فرشــاده هغه ســتا لور ته هیڅ تاوان نســي ور رسولای که یي ور رسوی نو اول سر کي یي ور رسوی ما ځکه اجازه ورکړه چې ستا لور د سزا څخه یوازي هغه هلک ژغورلای سي.

فرشاد وویل: هغه څنګه؟

قلندر خان وویل.... :

هیله د شمشیر غره پر طرف روانه سول کله چې د عثیم د ناستي ځای ته ورسـیدل نو وېلیدل چې عثیم هم هلته ناسـت دی خو دې ته یي شــا ده کله چې هیله ور نږدي ســول نو په ژړا یي ورته وویل: ولي دي زما سره داسي وکړه؟

ددې په ږغ سره عثیم ژر ولاړ سو اوښکې یي پاکي کړې بیا یي په موسکا وویل: اووی ته راغلې؟

هیلې وویل: هو راغلم ولي تا فکر وکړ چې ســتا د حقیقته خبره ســم نو درڅخه وبه ببریږم زه ددې پوښـــتنې جواب ته راغلم چې تا ولي زما سره داسي وکړه.

عثیم وویل: هیلې ما غوښتل رښتیا درته ووایم خو زه بیریدم چې که ته زما په اړه خبره سې چې زه د انسان ذاته نه یم نو ته به زما څخه وببریږې او نفرت بـه راڅخـه وکړې نو ځکه مي رښـــتیا درته ونه ویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلې په غوســـه وويل: نفرت او بېره خو اوس در څخه کوم ځکه ته د پيري سره سره قاتل هم يي عبدالله کاکا څومره نیک سړی وو تا هغه ووژی.

عثیم په اوښکو ډکو سترګو وويل: هیلې زه قاتل نه يم هغه ما ستا په خاطر ووژی.

هیلې په حيرانتيا وويل: زما په خاطر؟

عثیم وويل: هو ســتا په خاطر ځکه زه ســتا ســره مينه کوم او هغه غوښتل چي په ما و تا کلی خبر کړي او سره جلا مو کړي.

هیلې د درد په خندا سره وويل: واه څومره عجبه مينه دې ده زما په خــاطر دې ووازه او قربــاني دي هم ورتــه زه کړم واه ومي منلې کندهاريه اوس مي ښه سم ومنل چي تاسو کندهاريانو هر وخت غمو او ستونزو ته ښځې قرباني کړيدي.

عثیم وويل: هیلې زما څخه غلطې وســوه ځکه زه ســتا په مينه کي ليونی ســوی وم او يم هغه وخت يوازي ما ستا مينه ليدل هغه وخت زما په فکر کي د جدايۍ غم راپورته ســو هغه مي په دومره ســختی ووژی چي تر اوسه به هيچا داسي په ظلم څوک نه وي وژلی خو دا هر څه مي ستا د ميني په خاطر کړيدي.

هیلې وويل: تـه خو زمـا لايق لا نـه يي نو زما د ميني لايق به څنګه سې ځم نوره د تل لپاره صرف د همدې خبرې د پاره راغلې وم چي تا خپل ضمير او وجدان ته وشرموم.

کله چي هيله روانه ســول عثیم وويل: زه دې نه پرېږدم چي ته زما څخه جدا سې.

هیلې بيرته مخ ورته راواړوی وېويل: نو څه به وکړې ما به هم مړه کړې که را ونه ګرځم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

قلندر خان، فرشــاد او اجمل ټولو د بام د سـر څخه هيلې ته کتل چي هغې د عثيم سره خبرې کولې خو دوی يوازي هيله ليدل چي خبري کوي.

عثيم د هيلې خواتـه ورنږدي ســـو د هغي بازوګان يي ونيول بيا يي وويل: تا دا فکر لا څنګه وکړ چي زه به تا مړه کوم.

هيلې وويل: قتل خو ستاسو عادت دی.

د عثيم تر ســترګو نوري اوښــکې توی ســوې بيا يي په ژړا وويل: داســـي مه وايه هيلې زه ســـتا ســـره بې حده مينه کوم ما يوازي مه پريږده زه د هغه ورځې پر تا مين سوی يم چي کله ته اول وار کلي ته راغلې.

هيله د هغه څخه په ژړا روانه سول او کلاء ته يي ځان ورسوی کله چي خپل اطـاق تـه ولاړل نو ډير يي وژړل کلکين تـه نږدي درختـه کي مرغه کښينستی او ناري يي شروع کړې د هغه په نارو هيلې په حيرانتيا د هغه خواته وکتل بيا يي خپله اوله ورځ ورپياد ســـول چي دا راغلې وه هم دا مرغه راغلی وو او دې ته په کتو يي نارې وهلې بيا يي د عثيم هغه خبره ور ياده سـول چي ويل يي زه د هغه ورځې پر تا مين يم چي اول وار ته کلي ته راغلې هيله پوه سول چي دا هم عثيم دی بيا يي کلکين ورته بند کړ.

سـبا ته محکمې ته ټول حاضـر سـول د محـکمې شـروع کيدو مخـکي آمر قلندر خان ته وويل: تاسـو راسـئ زه تاسـو ته د محـکمې شـروع کيدو مخـکي يو څو خبرې وکړم.

ټول ور سـره ولاړل بيا آمر وويل: زه مجبوره يم چي بايد د قاضـــي مخـکي د هيلې پر ضـد راټول سوي ثبوتونـه کښيږدم که هيلـه محـکمـه کي رښـتيا ووايي نو که د ثبوتو حاضـرولو سره سره قاضـي ددې پر ضـد فيصلـه وکړې زه سل په سلو کي باورې يم چي هغه پيری به يا

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاضر سي یا به کوم داسي کار وکړي چي په سبب یي هغه مجرم وګڼل سي او هیله د قضیې څخه خلاصه سي که هغه ځان حاضر کړ نو سزا به هغه ته ورکړل سي.

هیله ددې خبرې په اوریدو په فکر کي سوول کله چي د آمر خبرې خلاصي سوې نو د هیلې پلار وویل: هیلې د آمر صاحب په خبرو دې سر خلاص سو؟

هیله لا هم په فکر کي وه بیا یي پلار وویل: هیلې!؟

هیله لکه د خوبه چي وي او یو دم راکښیني بیا یي وویل: ها؟!

پلار یي وویل: د آمر صاحب خبرې دي واوریدې هغه وای چي ټول رښتیا وو ایه که هغه هلک ځان حاضر کړ نو سزا به هغه ته ورکړل سي.

هیلې وویل: صحي دی.

بیا ټول محکمې ته حاضر سول محکمه شروع سول تر ثبوتو وړاندې کولو وروسته قاضي هیلې ته وویل: د ټولو ثبوتو وړاندي کولو وروسته بیا هم ته ویلای سې چي ته قاتله نه یي؟

هیله په فکرو کي وه د آمر هغه خبرې یي وریادي سوې چي ویل یي که هغه هلک محکمې ته حاضر سو نو سزا به هغه ته ورکړل سي بیا د عثیم هغه خبرې ور یادې سوې چي ویل یي: هیلې زه قاتل نه یم هغه ما ستا په خاطر ووژی هیلې زما څخه غلطي وسوه ځکه زه ستا په مینه کي لیونی سوی وم او یم هغه وخت یوازي ما ستا مینه لیدل هغه وخت زما په فکر کي د جدایئ غم راپورته سو هغه مي په دومره سختی ووژی چي تر اوسه به هیچا داسي په ظلم څوک نه وي وژلی خو دا هر څه مي ستا د میني په خاطر کړیدي.

قاضي بیا وویل: هیلې آیا دا قتل تا کړیدی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلې تر څو شېبو وروسته قاضي ته وکتل بیا یي وویل: هو!

په دې سره ټول ډیر حیران سول بیا د هیلې پلار ولاړ سو په غوسه یي هیلې ته وویل: هیلې دا څه وایي قاضي صاحب ته ربښتیا ربښتیا ووایه چي دا قتل تا نه بل چا کړیدی!

هیلې پلار ته وکتل بیا یي سر لاندي وځړوی پلار یي بیا په غوسه ورته وویل: هیلې تاته وایم؟

د هیلې تر سترګو اوښکې روانې سوې تر پښو ولویدل پنجره کي کښېنستل په ژړا یي شروع وکړه بیا د هیلې پلار قاضي ته وویل: قاضي صاحب دا درواغ وایي ربښتیا داسي ندي دې په ټول عمر کي یو کوچنی مچ ندی وژلی نو انسان به څنګه مړ کړې قاضي صاحب ته موږ ته وخت راکړه موږ به دا پوه کړو چي ربښتیا ووایي.

قاضي تر څو شېبو وروسته وویل: سمده تر سبا پوري محکمه معطله کوو خو سبا اخیرې فیصله کوم.

فرشاد وویل: ډیره مننه قاضي صاحب.

کله چي ټول کور ته راورسیدل نو د هیلې پلار هیله تر لاس ونیول د موټر څخه یي راکښته کړل تر دریدو وروسته یي ټینګه چپلاخه (څپېړه) ورکړل په دې سره اجمل او قلندر خان هغه ونیوی ورته ویویل: فرشاده ارام اوسه.

د هیلې تر سترګو اوښکې روانې وې څه یي نه ویل بیا فرشاد په غوسه وویل: نه پوهیږم دا د بې عقل په لور څه وسول چي قتل یي کړی ندی نو وې منل څنګه؟

قلندر خان هیلې ته وویل: هیلې لورې تا ولي داسي وویل آیا ته پر سد وې په هغه وخت کي تا وویل چي قتل تا کړیدی داسي خو به نه وه چي هغه پر تا کوم جادو یا منتر ویلی وي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلۍ تر ځو شېبو وروسته وویل: یا کاکا هغه په ما هیڅ جادو نه دی کړی ما ځکه ومنل چي هغه دا هر څه زما لپاره وکړل.

تول ډېر حیران سول بیا قلندر خان وویل: ستا لپاره؟

هیلۍ وویل: هو کاکا ځکه په هغه شپه چي زه او عثیم سره ولاړ وو نو عبدالله کاکا ولیدلو هغه فکر کوی چي زه د پیریانو په قبضــه کي یم نو ځکه یي غوښــتل چي تاســو او ټول کلی خبر کړې عثیم فکر وکړ چي زه به د عبدالله کاکا په خبرداري د هغه ښځه جلا ســـم نو ځکه یي هغه مړ کړ.

ټول ډېر حیران وه بیا اجمل وویل: خو دا هر څه هغه ستا لپاره ولي وکړل؟

هیلۍ تر ځو شېبو وروسته وویل: ځکه هغه زما سره مینه کوي.

پـه دې خبره ســـره ټول نور هم ډېر حیران ســـول د هیلۍ پلار په حیرانتیا هیلۍ ته وویل: څه؟ تا څه وویل هغه ستا سره مینه کوي؟

هیلۍ وویل: هو بابا.

د هیلۍ پلار تر ځو شـــېبو حیرانتیا وروســـته وویل: زما یوه خبره واوره ســـبـا تـه که دې محکمه کي رښـــتیا ونه ویل نو تر ما به بد هیڅوک نـه وي دا زموږ پـه رکم محکمـه نه ده دلته افغانســـتان کي اسـلامي شـرعي محکمه ده او ته خبره یې چي شـرعي محکمه کي د قتل سزا څه شـي ده قصـاص دی قصـاص سبا ته که قاضـي ستا پر ضـد فېصـلـه وکړه نو تـه به قصاص سې یعني د هغه مړي کورنۍ به تا ووژني.

هیلۍ څه ونه ویل بیا د قلندر خان میرمني تر لاس ونیول خپل اطاق ته یې بوتله. اجمل فرشاد تر اوږو ونیوی پر کټ یي کښېنوی بیا یي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورتـه وويل: فرشــــاده تـه فکر مکوه اللـه جل جلاله به هر څه خير کړي.

فرشـاد تر څو شـېبو وروسـته په ژړغونې اواز وويل: اجمله په ټول ژوند کي خو همدا يوه لور مي ده که مي دا هم د لاســـــه ورکړه نو زما ژوند به هم لمنځه ولاړ ســـــي زه نغواړم چي لور مي د لاســــه ورکړم اجمله ته ددې ځايه د وتلو يو لار راوښيه زه غواړم لور مي خوندي او سلامته ددې ځايه بوځم.

اجمل وويل: فرشـاده! پر ولسـوالی،ولايت او ټول هيواد کي شـاوخوا چيک پاينټونه او پوستې دې هيڅ د وتلو لار نسته.

فرشاد وويل: نو زه څه وکړم؟

هيله په اطاق کي د قلندر خان د ميرمني ســره ناســته وه هغې ورته وويل: لورې پلار دې ښه درته وايي ته هر څه چي رښتيا وي ورته وېوايه هغه هلک ته ښځه هغه هم سزا نسي ورکولای ځکه ويني خو يي نـه رب دي د عبدالله د ورونو پر زړونو د رحم اوبه تيري کړي چي ووايي چي نور ددې قضيې څخه لاس واخلي.

تر څه نصـېحت وروسـته د قلندر خان ميرمن ولاړل هيله اطاق کي يوازي پاته سـول تر څو شـېبو وروسـته بيا د چوغکې نارې سـوې هيلې د درختې خواته د اوښـکو په سـرو سـترګو وکتل په درخته کي بيا هغه چوغکه ناسته وه هيلې ته يي کتل او نارې يي وهلې هيلې په ژړغونې اواز وويل: ولاړ سه د ژونده مي.

خو هغـه چوغکې چي مخکي يي پـه لوړ اواز نـارې وهلي بيـا يي کرار نارې شروع کړې هيله ولاړه سول غوښتل يي چي کلکين بند کړې ورته خو کله چي يي کلکين بند کړ او غوښــتل يي چي کټ ته ولاړه سي په دې وخت کي د لاندې د خوا څخه کوچنيانو پر چوغکه د ډبرې واری وکړ چي د چوغکې پر وزر ډبره ولګيدل په دې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوغکې یو دم لویه ناره وکړه او لاندې ولویدل هیلې چې درختې ته وکتل نو چوغکه نه وه خو کله چې یې لاندې وکتل نو کوچنیانو هغه پـه لاس کي نیولې وه او بازۍ یې په کولې. هیله په دي سـره ډیره وارخطا سوه بیا په ځغاسته د اطاقه ووتل کله چې لاندي ولاړه نو د کوچنیانو پر خوا یې ور وځغسـتل ټولو هیلې ته کتل چې هغه ولې ځغلي. هیلې د کوچنیانو د لاسه هغه چوغکه واخیستل او د کلا څخه ووتـل پلار او نورو ټولو ورتـه کتـل چې هیلـه چیري ولاړه او دا چوغکـه یي ولي پـه لاس کي نیولې وه. هیلـه چي کلـه د کلا څخـه ووتل نو د شمشیر غر پر خوا ولاړه کله چي ددې او عثیم د ملاقات ځـای تـه ورسـیدل نو هغه چوغکـه یي د عثیم د نـاسـتې پر ځـای کښـیښـول دا لیري ورته ودریدل بیا یي په ژړا ورته وویل: ولـي مي نوره زوروې بس ده ما و غم مي سره پریږده؟

هیله روانه سول خو عثیم ور ناره کړه: هیلې!

هیلې چي کلـه ورتـه وکتـل نو د عثیم لاس سـخـت زخمي وو دې غوښـتل ولاړه سـي خو بیرته ورته راوګرځیدل او د عثیم لاس یي د خپل پوړنـي پـه یو ټوټـه ور وتړی د لاس تړلو پـه وخت کي د هیلې تر سترګو اوښکي د عثیم پر لاس توی سوې بیا یي د هغه لاس خپل په لاس کي ونیوی او مچ (ښکُل) یي کړ عثیم په موسکا ورتـه وویل: مېنه سوې پر پیري؟

هیلې د ګېلې په ډول په ژړغوني ږ.غ ورته وویل: څه فایده سـبا بیله هغه هم ماته سزا راکول کیږي د تل لپاره به ولاړه سم درڅخه.

عثیم تر څو شـېبو پوري د هیلې سـترګو ته کتل بیا یي په موسـکا وویل: لیونۍ زه به ژوندی یم او تاته به سزا درکوي؟

هیلې د مسـخرو پـه ډول ورتـه وویـل: خبرې مکوه هغـه کوچنیو هلکوانو پر دا حال کړې ته وګوره ځانته یواري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عثیم په خندا ســـو بیا یي وویل: هغو د ظالم زامنو ناپامه وویشـــتلم داســـي ښـــکار یي زده وو که المپیک ته یي ســـتاســـو قلندر خان کاکا واستوي د افغانستان نوم به ور روښانه کړي.

په دې سره هیله موسکۍ سوه بیا یي وویل: لاس دي سخت زخمي دی او ته دلته ماته مسخرې او ټوکې کوې؟

عثیم وویل: پوهیږې هیلې چي تـه پـه خنـدا کي څومره ښـــایســـتـه معلومیږې؟ زه خو څه که ستا خندا لویو لویو بزرګانو هم لیدلې وای نو هغوی به هم لیونیان ســـوي وای او ســـتا په مینه کي به داســـي لیونتوب ته رسـېدلي وای لکه زه چي ورسـیدم چي قتل مي وکړ خو په ځان پوه سوی لا نه یم.

د هیلې خندا سـره ټوله سـوه بیا یي وویل: تا باید داسـي نه وای کړي عثیمه بیله هغه هم چي ټوله دنیا خبره سـوې وای بیا یي هم زه سـتا څخه نه وای جلا کړې اوس وګوره په مرګ درڅخه ج..

هیلې خبره پوره کړې نـه وه چي عثیم یي پر خولـه لاس ور ونیوی بیا یي په غیږ کي ونیول په غوســـه یي ورته وویل: بیا داســـي خبره ونکړې هیلې.

تر څو شېبو وروسـته قلندر خان او د هیلې پلار د کلا څخه راووتل او د شمشیر غر خواته په نږدې کیدو یي د هیلې هیلې ناري شروع کړې هیلې عثیم ته وویل: زه ځم.

د تلو په وخت کي هیلې د عثیم مخ په دواړو لاسو کي ونیوی پر مخ او تندې یي ژر ژر ښـــکُل کړ بیا ځني روانه ســـول کله چي هیله ولاړل نو عثیم تر شا ورته وکتل موسکی سو د ځان سره یي وویل: لیونۍ تر هغه مرګ چي ســـتا ســـزا ته ګورم وژل کیږم ماته تر هغه مرګ ډیر اسان او قبول دی چي ستا مخکي ووژل سم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا ته محکمې ته د تلو مخکي د هیلې پلار هیلې ته ډیرې لارښونې وکړې تر څنګ یي په اړه ډیر پریشـــانه هم وو خو بیا زړه نا زړه د محکمې پر طرف روان ســول کله چي محکمې ته ورســېدل نو آمر ورته وویل: ستاسو محکمه نوره پای ته ورسېده تاسو تللای سی.

هیله د هیلې پلار او نور ټول ډیر حیران او خوشـــحاله ســـول بیا د هیلې پلار په موسکا سره وویل: څه؟

آمر وویل: هو ستاسـو محکمه پای ته ورسېدل خو په یو شـرط چي تاسو به سباته ددې ځایه ځی.

د هیلې پلار وویل: که پرواز وو نن لا ځو خو تاسو دا راته ووایست چي دا وسول څنګه.

آمر هیلې ته وویل: هیلې خور ته هلته ورسه یو څو فورمې دې هغه به امضاء کړې.

هیلـه هغه اطـاق تـه ورغلـه چي آمر ور ښــــولی وو بیـا آمر د هیلې پلار، قلندر خان او اجمل ته وویل: تاسو زما سره راسی!

کله چي ټول دباندي ووتل نو آمر وویل:............

هیلې چي کله فورمې امضاء کړې نو دباندي راووتل ګورې چي آمر ددې پلار او قلنـدر خـان ته خبرې کوي هیلې چي خپل پلار ته وکتل نو پلار یي ورته څه پریشانه معلوم سو تر څو شېبو وروسته آمر او نور ټول بیرتـه د هیلې خواتـه راغلـه بیـا آمر وویـل: نو هیلې خور تاسو ته ښه وخت غواړم خدای دې وکړې چي زموږ لخوا په تکلیف سـوې نه یې موږ خپله وظیفه اجرا کول که نه هیڅکله به مو تکلیف نه وای درکړی.

هیلې وویل: نـه آمر صـــاحب کومه خبره نه ده زه پوهیږم چي تاســو خپله وظیفه اجراء کول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته ټول د کور پر طرف روان سول په موټر کي هم هيلې خپل پلار ته کتل چي پريشانه معلوميدی کله چي کلاء ته ورسيدل نو ټول ددې خبر په اوريدو ډير خوشحاله سول خو د هيلې به کله کله پلار ته هم فکر کيدی چي پريشانه به وو ساعت وروسته هيلې غوښتل په دا ښــه خبر باندي عثيم هم خبر کړې نو ځکه د شــمشــير غار پر طرف روانه سول کله چي هلته ورسيدل نو عثيم ورته په انتظار وو او د هيلې په ليدو ډير خوشحاله سو هيله هم د هغه په ليدو خوشحاله سـول بيا يي په خندا وويل: عثيمه عثيمه عثيمه زما محکمه خلاصــه سول اوس زه کور ته تللای سم.

عثيم د ناز په ځير په خپګان وويل: ما پريږدي ځې؟

هيلې وويل: اې خو تا هم د ځان سره بيايم زه بابا راضي کوم زموږ په واده.

عثيم وويل: زه نسم تللای هيلې.

هيلې وويل: ولي؟

عثيم وويل: زه بايد دلته ځني کارونه سرته ورسوم.

هيلې وويل: کوم کارونه ايا تر ما ډير مهم دي تاته؟

عثيم وويل: ليونۍ ته ځان د هر څه سره مه مقايســه کوه تر تا به زه هر څـه قربان کړم دا هر څه خو ســتا په خاطر کوم چي تر څو ته خوشحاله اوسې.

هيلې عثيم تر ګريوان ونيوی ورته وېويل: ګوره هلکه که په سمه نه راسره ځې په زور دې بيايم.

عثيم په خندا وويل: ښه اوس دې بدماشي هم شروع کړه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلې وویل: هو نو څه به وکړې ته دې ونیسه د پیریتوب زور راوښیه.

عثیم وویل: نه بابا ځان خو مه ندی د غاړې چې زور در سره کوم ناحقه به دې وژلی یم.

هیلې وویل: توبه مړ دې سې ستا دوښمن بیا داسې خبره ونکړې.

عثیم وویل: سمده نه یې کوم اُوه ما تاته یو شی در کوی.

عثیم د جیب څخه یو کاغذ راویستی بیا یې وویل: واخله.

هیلې وویل: دا د څه شې ورقه ده؟

عثیم وویل: دا ستا د آزادی ورقه ده چې دا در سره وې ته هر کله بیا راتلای او تلای سې آزاده ګرځیدلای سې.

هیلې وویل: خو دا ستا سره څنګه؟

عثیم وویل: د قاضې صاحب څخه مې واخیستل.

هیلې وویل: په زور که په رضا او تا د هغه سره ولیدل څنګه؟

عثیم موسکی سو بیا یې وویل: په رضا یې راکړه او مجبور وم باید ور سره لیدلې مې وای.

هیلې د عثیم لاس پر خپل سر کښیښوی بیا یې وویل: ته زما په سر قسم وکړه چې په رضا یې دا ورقه درکړل.

عثیم د هغې د سر څخه لاس لیرې کړ بیا یې وویل: لیونۍ قسم یوازې د الله جل جلاله په ذات کیږي د انسانانو په سر او نورو شیان قسم کول ګناه ده او زه په الله قسم کوم چې په رضا مې ځنې واخیستل تر څو ته بیله کومې بیرې ولاړه سې او بیله فکره ژوند وکړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلۍ یو ځو شـــېبې عثیم ته کتل بیا یې خپل ســـر د هغه پر ځېګر کښېښوی بیا یې وویل: ته زما سره دومره مینه کوې چې د راتلونکې فکر مې لا هم در سره دی؟

عثیم وویل:

خلک وایي اول ځان پسې جهان دی

رحمان وایي یار تر ځان راباندې ګران دی

هیلۍ وویل: واه بیشکه.

هیلۍ چې لا هم د عثیم پر ځېګر سر ایښـی وو وویل: عثیمه راسره ولاړ سه نو هیله کوم.

عثیم وویل: که مې کولای سوای حتماً در سره تلم خو زه مجبوره یم نسم کولای.

هیلۍ وویل: بس سمده ولي داسې نه وایې چې نه یم درته ګرانه زما پروا نلرې که دې درلودای راسره تللی به وای.

عثیم موسکی سو بیا یې وویل: لیونۍ زما په ګرانښت به بیا وروسته پوه ســـې چې څومره راته ګرانـه یې زما اوله او اخیره مینه یې او اوله مینه هیڅکله نه هیرېږي زه به په هغه دنیا کې یوازې او یوازې تا غواړم.

هیلۍ د عثیم د اوږې ســـر پورته کړ خفه غوندې کښـېنسـتـه د عثیم څخه یې مخ واړوی عثیم حیران سو بیا یې وویل: څه وسوه؟

هیلۍ وویل: یوازې مې په هغه دنیا کې غواړې پر دې دنیا نه ســـره یو ځای کیږو؟

عثیم د خپګان ساه واخیستل بیا موسـکی سـو وېویل: ښـه ته پر دې خبره خفه سوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هيلۍ څه نه وويل عثيم يي پر مخ را ايله وربښـــتيان پورته کړل بيا يي وويل: پوهيږې ليونۍ يوه ثانيه ډير کم ژوند دی خو په الله قســم چي بيلـه تا يي نســـم تيرولای ته چي به ددې ځايه ولاړې زه به تر هغه سـاعته ستا د اطاق پر شـاوخوا ګرځيدم چي کله به ستا د راتلو وخت سـو او چي تاته به نږدي سـوم نو زړه به مي په سـکون سـو ځان به مي د نړۍ تر ټول بختور کس بلۍ کله چي ســتا ســترګو ته ګورم د ځان سره وايم چي دومره ښايسته سترګې به په نړۍ کي بل د هيچا نه وي لکه زما د هيلۍ.

هيلۍ وويل: بس ســمده ســـمده اوس غوږه مالي مکوه زه نه پخلاء کيږم.

عثيم موسکی سو بيا يي وويل: اسمده نو زه څه وکړم چي ته راسره پخلاء سې؟

هيلۍ وويل: چي هر څه ووايم کوې يي؟

عثيم وويل: سر مي وغواړه ستا په پښو کي به يي کښيږدم.

هيلۍ وويل: چپ که ليونيه داسي خبرې مکوه زه بل څه غواړم.

عثيم وويل: هر څه چي وغواړې در تا به يي قربان کړم.

ســـبا ته تر تياريو او د قلندر خان او کورنۍ ســـره يي تر خدای په امانۍ وروســـته هيله پلار يي او اجمل د هوايي ميدان پر خوا روان سـول کله چي طيارې ته نږدي سـول نو هيلۍ عثيم ته وويل: عثيمه څمه!

عثيم پر تندې ښګل کړه بيا يي ورته وويل: پر ځان پام کوه.

هيلۍ وويل: نه يي کوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عثیم موسـکی سـو بیا یي وویل: لیونۍ په اخیره کي خو یو څه مینه راکړه خو چي وینم دي راباندي غوسه کوې.

هیلې وویل: د غوسـې وړ یي ځکه چي ته زما غوښـتنه نه منې چي وایم ولاړ سه راسره نه ځې.

عثیم وویل: زه به سـتا بیا راتلو ته تیاری ونیسـم چي راغلې بیا به د تل لپاره سره یو ځای سو.

طیارې ته ټول مسافر وختل خدمتګار هیلې ته په انتظار وو بیا عثیم وویل: هیلې ولاړه سه ټول تاته انتظار دي.

هیلې وویل: صحي دی ځم د خدای په امان.

عثیم وویل: ودریږه!

کله چي هیله ودریدل نو عثیم بیا پر تندې ښـــګُل کړه بیا یي د هغې لاس پخپل لاس کي ونیوی ښـــګُل یي کړ کله چي هیله روانیدل نو عثیم ورته وویل: هیلې دا کاغذ کي ما تاته یو څه لیکلې دي خو قسم درکوم چي کله طیاره په هوا سول بیابه یي ګورې.

هیلې وویل: څه دي لیکلي دي او ولي یي باید په هوا کي وګورم.

عثیم وویل: خاص څه نه دي خو بس دا زما غوښـتنه ده چي په هوا کي به یي ګورې.

هیلي خط ځني واخیستی وروسته طیارې ته پورته سول کله چي د طیارې د کلکین خواته راغله نو یي عثیم ته کتل او د خدای په امانۍ لاس یي ورته ښـوروی پلار یي هیلې ته متوجې سـو بیا یي تر څو شیبو وروسته وویل: هغه راغلی دی میدان ته؟

هیلې وویل: هو بابا هغه دی ولاړ دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هيلې پلار هم عثيم ته د خدای په امانۍ او مننې لاس وښوروی که څه هم ليدی يي نه خو د هيلې پر اشاره يي لاس وښوروی.

د هيلې پلار تر لاس ښـوررولو وروسـته يو دم مخ واړوی او په ژړا سـو هيلې چي د خپل پلار ژړا ته فکر سـو نو حيرانه سـول په حيرانتيا يي وويل: څه وسوه بابا.

پلار يي څه ونه ويل خو هيله نوره هم حيرانه سول د عثيم خواته يي وکتل د هغه تر سـترګو هم اوښـکې رواني وې او په مايوسـۍ يي د هيلې خواته کتل په دې سره هيله پوه سول چي يو خبره حتماً سته نو يي پلار ته وويل: بابا راته ووايه چي څه خبره ده؟

د پلار تر سترګو يي اوښـکې بهيدلي خو څه يي نه ويل هيله د خپله ځايه ولاړه سوه غوښتل يي د دروازې خواته ولاړه سې خو پلار او خدمتګـارانو ونيول هيلې پـه ژړا او حملو وهلو وويـل: پريږدی مـا پريږدی ما.

خو کله چي د کښته کيدو څخه نا اميده سول نو پر ځای کښينستل د عثيم خط يي خلاص کړ د خط پر يو جمله يي سـترګې ولګيدي چي عثيم ليکلي وه: سـتا د ژغورلو لپاره زما سـره داغه يوه لار وه چي بايد ځان مي قصاص ته حواله کړی وای.

هيلې خط بند کړ بيا يي په کلکين کي په ژړا او په اشـــاره عثيم ته وويل: داسي مکوه عثيمه هيله کوم.

عثيم پوه سو چي هيله د حقيقته خبره سول نو په اوښکو ډکو سترګو يي هيلې ته په اشاره وويل: چي په هغه دنيا کي ستا انتظار کوم.

هيلې تر طيـارې پورتـه کيـدو پوري ســـر ښـــوروی چي داســـي مکوه......

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا هیلې ګډونوالو ته وویل: کله چې طیاره هوا ته پورته سول نو ما د عثیم خط خلاص کړ هغـه لیکلي وه: زمـا ګرانې خورېږ نـاوکۍ لومړی خو درته سلام وایم او شاید کله چې ته دا خط وایي نو سخته به ماته په غوسه یې خو ستا د ژغورلو لپاره زما سره داغه یوه لار وه چې باید ځان مي قصاص ته حواله کړی وای او ته مي ژغورلې وای لیونۍ تـا مـاته ویلي وه چې کندهاریان هر غم او سـتونزې پر ښځو اچوي خو ته نه پوهیږې چې موږ افغانان او پښتانه په الله قسم که د ښـځو پر بدن کوچنی زخم لا لیدلای سـو چې خپل سـر مو پرېکیږي هم. هیلې په دې دنیا کي شـاید ته د بل چا سـې زما خو په نصـیب نسـوې په هغه دنیا کي به یوازي او یوازي زما یي مینه در سره لرم زما ناوکۍ ستا عثیم.

هیلې چې خط ووایه بیا یي هغه په زړه پوري ونیوی تر سـترګو یي اوښکي وبهیدلې.

پلار یي وویـل: هغـه لیونی خو مـا لیـدلی نـه وو خو د کړنو یي پوه سوم چې ښه هلک وو او ستا سره یي د زړه مینه کول هغه د قاضـي کور تـه ورغلی وو په ژړا یي ورته ویلي وه چې قاتل زه یم تاسـو یوې بې ګناه انجلۍ ته سزا ورکوی قاضـي ورته ویلي وه چې ته هم مسلمان یي زه هم او د قتل کړل سوي کورنۍ هم او په اسلام کي د قتل سزا قصـاص دی تا ته خو موږ سزا نسو درکولای خو کچیري ته خپله ګناه ومنې نو هغه انجلۍ به آزاده کړو په تاسـو کي باید یو سزا ووینې بیا هغه لیوني ورته ویلي وه چې زه مي ګناه منم او سزا ته یي هم حاضـریږم خو تاسـو به ماته د هغې د آزادۍ ضـمانت راکوی بیا قاضـي تر قسم ورکولو چې دی به سزا ته حاضـریږي وروسته د هغه سره منلې وه بیا یي ستا ضمانت خط ورکړی وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چي د هيلۍ طياره کرښــې ته پورته ســول نو عثيم طيارې ته په کتو وويل:

دا وختونه به تيريږي او که نــــــــــــه

د يار غم له چا هيريږي او که نـــــــــه

دا وجود مي راته وګوره طبيبـــــــــــه

دا زخمونه مي رغيږي او که نـــــــــه

بيا هيلۍ ګډونوالو ته وويل: کله چي موږ تر څو ساعتو سفر وروسته راورسيدو نو فوراً مي عايشې ته زنګ ور ووهلی هغې په ژړا راته وويل چي عثيم پـه يو شـــکل راغلی او د قرآن مطـابق د څو خلکو مختـه قصـاص سـو په دې سره زما د لاسـه تليفون ولويدئ او د عثيم سره د ژوند جوړولو ټول ارمانونه او خوبونه مي لمنځه ولاړل د چا زړه پسـی وران يي خو زه په عثيم پسي ټوله ورانه سوم ځني زموږ پـه ژوند کي د تنفس پڅير ارزښـــت لري نو ځکه کله چي هغوی د لاسه ورکړو نو ژوند مو سخت سي.......

کله چي د هيلۍ کيســه پای ته ورســيدل نو بيا يي کتاب بند کړ ټول ګډونوال چي تر ســترګو يي اوښــکې بهېدلې په چکچکو کولو ولاړ سول او هيله يي تشويق کړل. هيلۍ د هغو څخه مننه وکړه بيا يي پر مخ بهېدونکې اوښــکې په لاس وچې کړې بيا د تالار څخه ووتل پر لارې په موټر کي يي د پلار پر اوږه سر ايښـی وو او په فکرو کي ډوبه وه کله چي کور ته ورســـېدل نو د خپل اطاق پر طرف ولاړه کله چي اطاق ته ورسېدل نو حمام ته ننوتل هلته يي هندارې ته وکتل بيا يي سر لاندې وځړوی ډير يي وژړل تر ډيري ژړا وروسته چي کله د حمامه راووتل نو په حيرانتيا يي وکتل بيا يي وويل: ته؟

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ليکوال نور کتابونه

- حيثيت ناول
- عاشقي ناول
- نارنج کلاء ناول
- کندهار اتل ناول
- زموږ نيمګړې مينه ناول
- تير يادونه ناول
- ناهيلې ناول
- کوډې په اسلام کې
- ښځه په اسلام او غرب کې
- نفلي لمونځونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال پېژندنه

حاجي نیک محمد بارک چي د مرحوم محمد عیسی زوی د موسی جان لمسی او د غلام حیدر خان کړوسی دی ۲۳ کاله وړاندي د کندهار ولایت په نهمه ناحیه کي زیږیدلی دی. لومړنۍ دیني زده کړې یي د کلي په یو دیني مدرسه کي د قاریتوب تر درجې رسولي دي او لومړنۍ عصري زده کړې یي د ملالۍ لیسې شروع او په میرویس خان نیکه عالي لیسه کي پای ته رسولي دي. لوړي زده کړي یي په طب او اقتصاد کي کړیدي د نوموړي د خوښې خواړه وریجي د خوښې میوه کیله او اناناس د خوښې لوبه یي د موټرانو مسابقه د خوښې ځای یي د خپل هیواد شنې او زرغونې سیمې د خوښې کاروبار یي تجارت او د خلکو خدمت کول دي او د خوښې وړ انسان یي خپل مسولیت منونکی شخص دی مینه یي د خپل مور، ورونو، خویندو او راتلونکي میرمني سره ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شمشیر غره په اړه

شمشیر غار چي د کندهار ولایت په پنجوایي ولسوالۍ کي په یو غره کي موقعیت لري د افغانستان یو د هغو عجایب تاریخي ځایونو څخه دی چي د ډیرو خلکو پام یي ځانته اړولی دی. په ناول کي ذکر سوي معلومات یي ټول صحي دي غوښتل مو چي دا ځای د ناول په ژبه تاسو ته در معرفي کم.

لاندي عکس یي د لیري ساحي څخه اخیستل سویدی د دننه عکسونه یي د موبایل د حافظې د خرابیدو له امله ورک سویدي.

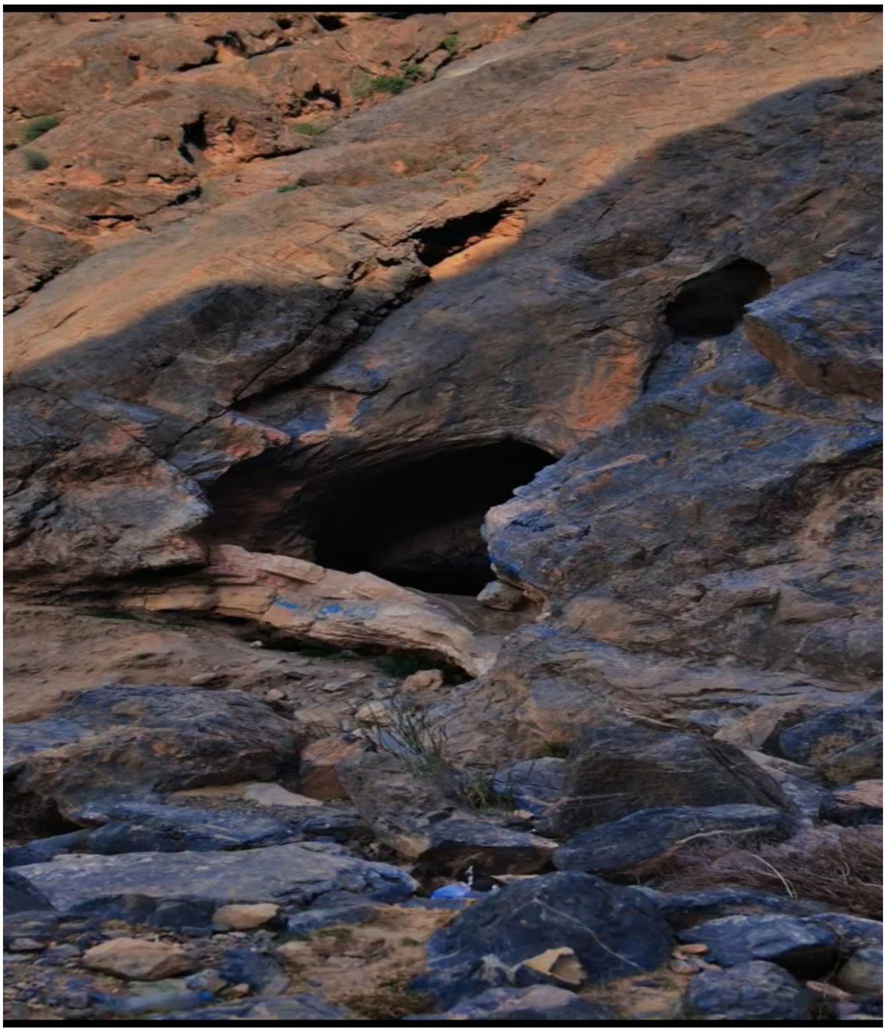

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library